

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto XI.

Ljubljana, 20. julija 1939

Štev. 29 (509)

Sleherni človek rad sodi se-
be po svojih idealih, druge pa
po njih delih.

Harold Nicholson

»DRUŽINSKI TEDNIK«

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in
uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ulica
št. 27/III. Pošta predal št. 245. Telefon
št. 23-32. Račun poštne hran. v Ljubljani
št. 15.393. Rokopisov ne vračamo,
nefrankirani dopisi ne sprejemamo. Za
odgovor je treba priložiti za 3 dia znamk.

NAROČNINA

1/4 leta 20 din, 1/2 leta
40 din, vse leto 80 din.
V Italiji na leto 40 lir.
v Franciji 70 frankov
v Ameriki 2 1/2 dolarja.
Drugod sorazmerno. — Na-
ročnino je plačati vnaprej.

CENE OGLASOV

V tekstem delu: enostolpna petstna vr-
sta ali njen prostor (višina 3 mm in širina
55 mm) 7 din; v oglasnem delu 450 din.
V dvostranskem tisku cene po dogovoru.
Notice: beseda 2 din. Mali oglasi:
beseda 1 din. Oglasi davek povsod še
posebej. Pri večkratnem naročilu popust.

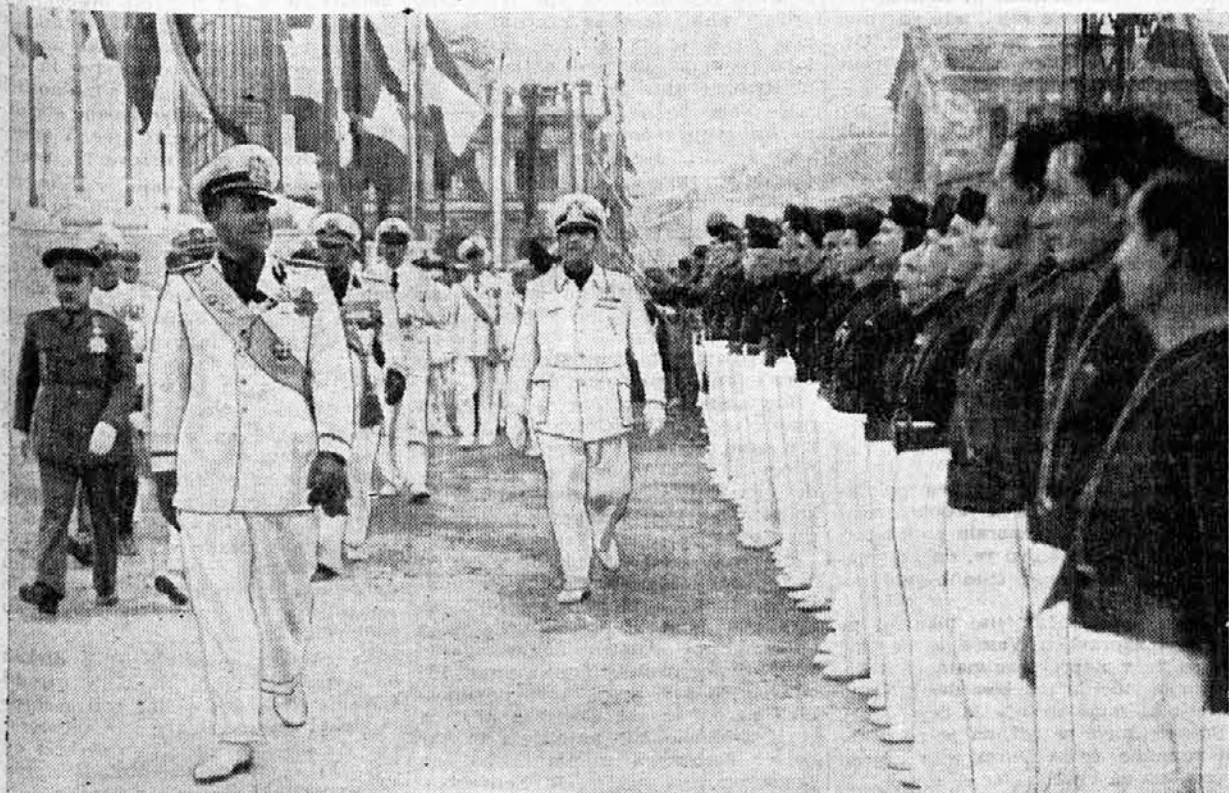
Danes:

Kako spleteš dvodelno kopalno obleko

(Gl. str. 7)

Pogajanja, sama pogajanja

V Gdansk nič novega. — V Tokiu in Moskvi: razgovori. — Italijanski tisk
o selitvi Nemcev iz Južne Tirolske. — Nekaj novic iz Češke

Na sliki vidimo, kako italijanski zunanji minister, grof Ciano v Barceloni pregleduje častno četo falangistov.

Pretekli devni so minili brez posebnih dogodkov. Pogajanja v Tokiu med Anglijo in Japonsko so se sicer naposled začela, toda sam ljubi Bog ve, kako dolgo bodo še trajala. Sicer smo se pa že pri rusko-angleško-francoskih pogajanjih tako navadili zavlačevanja, da se ne bomo preveč čudili, če se bodo tudi angleško-japonska pogajanja zavlekla v neskončnost. Človek nehoti dobi vtis, da se rusko-angleško-francoska pogajanja pa tudi angleško-japonska pogajanja hoté zavlačujejo in da hoče pri tem ta ali ona velesila pridobiti časa.

Neposredne vojne nevarnosti za zdaj ni, toda prav tako se moramo zavedati, da so vsa ta pereča evropska vprašanja odložena na pozneje in da se vsak dan spet lahko povrnejo v prav ostri obliki.

V francoskih in angleških polslužbenih krogih menijo, da utegne zdajnje politično zatišje trajati do velikega Hitlerjevega govora v Tannenbergu 27. avgusta ali pa celo do srede septembra.

V Gdansk je položaj nespremenjen; voditelj gdanskih Nemcev Forster je pretekli teden bil v audienci

pri nemškem kanclerju Hitlerju in se je baje vrnil prav optimistično razpoložen. V nemških krogih še zmerom upajo, da se bo vprašanje Gdanska dalo urediti na miren način in brez vojne. Vsak dan se pojavljajo kakšne nove kombinacije o razgovorih med Nemčijo in Poljsko in o posredovalnih predlogih velesil glede tega vprašanja. Značilno je pa medtem, da s poljske strani odločno zanikajo vse takšne in podobne govorice in poudarjajo, da se vprašanje Gdanska ne more urediti drugače, kakor je že urejeno, to je, da ostane Gdansk tudi vnaprej svobodno mesto in v carinski zvezi s Poljsko. Če bi se to vprašanje hotelo urediti kako drugače, tako zagotavljajo Poljaki, bo to prav za nesljivo sprožilo novo svetovno vojno.

Pogajanja v Tokiu

V soboto so se začela tako dolgo napovedovana pogajanja med Anglijo in Japonsko v vprašanju Tientsina. Pogajanja bi se bila morala nadaljevati v torek, toda preložili so jih na sredo, ker angleški veleposlanik še ni bil dobil novih navodil iz Londona.

Na pogajanja, ki se vrše med Anglijo in Japonsko v Tokiu, gledajo na Angleškem dokaj pesimistično. Težave, ki so se Angležem rodile na Daljnem Vzhodu, so dokaj neprijetne in nevarne. Posebno neprijetno so zato, ker imajo posredni vpliv tudi na razvoj dogodkov v Evropi; poznavalci razmer na Daljnem Vzhodu pravijo, da je v interesu Anglije, da odloga vsakršen spopad na Daljnem Vzhodu vse dotlej, dokler si v Evropi ne bi zavarovala hrba, bodisi v mirni ureditvi evropskih vprašanj, bodisi v zvezi z Rusijo. V primeru, da bi bila Velika Britanija prisiljena stopiti na Daljnem Vzhodu v vojno, bi to pomenilo silno oslabeitev njenih pomorskih sil v evropskih vodah.

Japonska politika se danes nahaja v rokah radikalnih generalov in častnikov. Njen namen je tako dolgo dražiti Anglijo, dokler ne bi izgubila živcev ali pa tudi vnaprej tako poniževalno ravnat z imperijem, ki ima takšen ugled po vsem svetu. Na zunaj se kaže ta japonski namen tako, da se Japonska noče prej pogajati z Anglijo glede Tientsina, preden skupno ne uredi celotnega vprašanja Kitajske, to se pravi, preden Anglija ne pusti na cedilu maršala Čangkajska in s tem tudi svoje lastne postojanke na Kitajskem.

Angležem je pa spet mnogo do tega, da uredijo vprašanje Tientsina in da se kar najmanj bavijo s splošnim kitajskim vprašanjem. V tem prikrite dvoboju ima kajpak vsaj za zdaj Japonska v rokah močnejše karte.

Če gledamo ta dvoboj z nepristranskimi očmi, bomo kaj kmalu spoznali,

s kakšnimi težavami so zvezana pogajanja, ki se pravkar vrše med Anglijo in Japonsko v Tokiu.

Pogajanja v Moskvi

Razgovori med angleško, francosko in rusko vlado še zmerom trajajo. Prevladuje splošno prepričanje, da se ti razgovori še niso premaknili z mrtve točke.

Te dni je prišel iz Washingtona v Moskvo ruski veleposlanik; baje je prinesel s seboj Rooseveltovo poslanico Staljinu. V tej poslanici se baje Roosevelt zavzema za kar najhitrejšo sklenitev trojne vojaške zveze.

Po italijanskih poročilih namerava bivši predsednik češkoslovaške republike dr. Edvard Beneš v kratkem odpotovati v Moskvo.

Izselitev Nemcev iz Južne Tirolske

Italijanski časopisi se te dni bavijo z vprašanjem izselitve Nemcev iz Južne Tirolske. Listi trdijo, da je bil med Rimom in Berlinom sklenjen takšen sporazum že lansko leto, o priliki obiska nemškega kanclerja Hitlerja v Rimu. V teku časa je to vprašanje dozorelo; v predgovoru italijansko nemške pogodbe, sklenjene 22. maja t. l., se posebno poudarja, da so skupne meje med Italijo in Nemčijo postavljene za vekomaj in da predstavljajo čvrsto in zanesljivo osnovo za vzajemno pomoč in koristno dopolnjevanje.

Izselitev Nemcev iz Južne Tirolske bodo v praksi izvršili v popolnem soglasju z željami nemškega prebivalstva v teh krajih. Nemcem, ki bodo izrazili željo po preselitvi v Nemčijo, bodo italijanske oblasti šle zelo na roko, nemške oblasti bodo pa tem izseljencem prav tako kar najskrbneje pomagale, da se bodo lahko naselili na ozemlju Nemčije.

Italijansko časopisje poudarja, da pri tem ni govora o kakšnem izgonu, temveč o pravilnem izseljevanju, sklenjenem med Nemčijo in Italijo v kar največji prisrčnosti.

Dopisnik 'United Pressa', ki se je te dni mudil v Bolcanu, ugotavlja, da za zdaj še ni določen rok za izselitev tujcev. Tujci, ki so doslej veljali kot domačini, bodo morali zapustiti mesto, toda dovoljeno jim je, naseliti se v kakšnem drugem delu Italije. Nemci, ki imajo premoženje, bodo morali Bolceno zapustiti v šestih mesecih, Nemci brez premoženja pa v treh mesecih.

Novice iz protektorata

Po poročilu češkega ministra za socialno politiko G. Klumparja, socialnemu odboru 'Narodne zajednice', se je od meseca marca število nezaposlenih delavcev v protektoratu zmanjšalo od 142.300 brezposelnih delavcev na 16.900 brezposelnih delavcev.

V Nemčiji dela danes okrog 51.000 delavcev iz protektorata; zaradi takš-

nega zmanjšanja nezaposlenosti je vlada v protektoratu razpustila vsa delavna taborišča, razen eno na Češkem in eno na Moravskem, kjer je skupno še okrog 2.000 delavcev.

Dr. Hacha je te dni v svojem govoru po radiu zaprosil vse prebivalstvo protektorata, naj vsi, ki so sposobni za delo, sodelujejo pri žetvi.

V zvezi z vestmi nekaterih francoskih časopisov, sporoča DNB (nemški poročevalski urad), da so vse vesti glede dozdevnega upora nemških čet v Plznu in še v nekaterih drugih mestih češkomoravskega protektorata popolnoma izmišljene. DNB ugotavlja, da vlada v protektoratu popoln mir, da so odnosi med nemškimi četami in prebivalstvom protektorata zelo dobri in da nemške čete niso dobile nikakšnega povelja, naj bi zapustile svoje dosedanje posadke.

V zadnjem času so nemške oblasti na ozemlju češkomoravskega protektorata zapazile nekatera sabotažna dejanja, ki je njih cilj onemogočiti pravilno delo državnega ustroja. Na množičnih razglas, da bodo osebe, ki bi izvršile podobna sabotažna dejanja, prišle pred nemško vojaško sodišče.

16. t. m. je podal ostavko predsednik češkoslovaške sokolske zveze dr. Bukovsky. Svojo ostavko je utemeljil tako, da je po njegovem mnenju potrebno, da na čelo zveze stopi mlajša generacija.

Izjava zunanjega ministra Bonnet

O priliki francoskega narodnega praznika, 14. julija, o praznovanju 150letnice naskoka na Bastiljo, je dal francoski zunanji minister Georges Bonnet dopisniku beogradske 'Politike' tole izjavo:

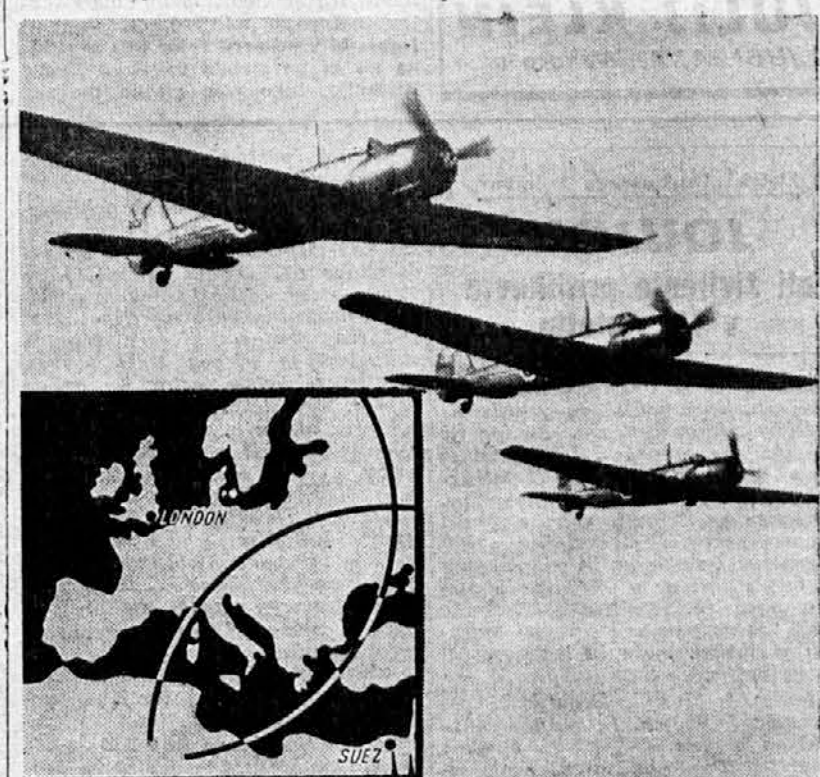
»Potem, ko smo francoski narod pozvali k disciplini in požrtvovalnosti, je Francija na pobudo predsednika Daladiera zbrala vse svoje narodne energije in ojačila svojo moč. S tem nezrušljivim blokom je zvezala tudi Anglija svojo politično usodo, in množični evropski narodi zdaj spet vidijo v Franciji čuvarico njihovih nespornih pravic in svobode.

Evropa ne more živeti pod pritiskom sile. Francija s svoje strani na to noče pristati, Francija se je odločila, da zastavi vse svoje moči v službo miru in neodvisnosti narodov.

Posebno sem srečen, da imam v sedanjih okoliščinah priložnost spomniti vse na nerazdružljivo prijateljstvo Francije in Jugoslavije, ko je med njima toliko skupnosti in nepozabnih spominov.

Demokratske velesile se zahan pogajajo z Japonsko, nič boljše pa tudi ne gre državam osi, ki ne moreta pripraviti Japonske do tega, da bi z njima sklenila vojaško pogodbo. Japonska ima namreč zdaj na Kitajskem polne roke dela, kjer skuša vse bolj učvrstiti svoj položaj in kjer kaže vse večje sovraštvo do Angležev. Naša slika nam kaže sedanjí položaj na Kitajskem. Črni predeli so tisti kraji, ki jih imajo Japonci že pod svojo oblastjo. Črtkasti predeli so pa tisti kraji, kjer se zdaj japonske čete bojujejo. V podčrtanih mestih, teh je Japonska zasedla že lepo število, so tudi tuje koncesije. Vojne ladje kažejo pa naposled razširitev japonske bloкаде ob obali.

Slika nam kaže najnovejše angleške Wellingtonske bombnike, ki o njih sodijo, da imajo večji akcijski radij, kakor kateri koli drugi stroj na svetu. Oba polkroga na sliki kažeta, kako bodo ta letala iz letalskih baz v Londonu in Suezju s lahkoto obvladala vso Evropo, velik del Azije in južne Afrike. Ti bombniki razvijejo hitrost 425 km na uro, v višini 5.290 metrov.

Družinski tednik

Pasji dnevi

Iz Beograda poročajo, da je tam vročina dosegla 40° C v senci. Koliko vročine imamo v Ljubljani, to ni važno, kajti vsakdo sam ve, da je tudi pri nas precej vroče in da so napočili tako imenovani pasji dnevi.

Po cestah leži prah kar na debelo, kadar privozi kakšen avto, ovije vse v oblak prahu. Tudi to ni važno, kajti do prihodnjega dežja bodo ceste menda že posušile. Zadnja nedelja je bila nenavadno lepa. Vsi vlaki v vse smeri so bili nabito polni, in tudi Sava se ni smela pritožiti, toliko hvaljeznih gostov je imela. Zvečer so se vsi ti kopalci vračali domov sicer nekoliko utrujeni, toda dobre volje in že precej ogoreli.

Vsako, ki si je med letom dni kaj prihranil, zdaj ugiba, kam naj bi jo mahnil na počitnice. Nekateri so že odpotovali, na morje ali v planine, drugi bodo pa odrinili šele v začetku avgusta. Tudi pogovori v družini se sukajo v znamenju pasjih dni in počitnic, kje je bolje preživeti počitnice, ob morju ali na Gorenjskem. Posebna značilnost tega problema je povpraševanje pri "Puntiku" in zbiranje pisanih prospektov. Prospektov za Makarsko, Dubrovnik, Rab ali pa za Poljane. Pravi, da je družabnost v Poljanah zelo razvita, da je hrana dobra in vodka topla, in da so Poljane najcenejše slovensko letovišče. Kdor ne verjame, naj pa sam poskusi.

Srečamo pa tudi takšne zastopnike pasjih dni, ki sicer zbirajo informacije in prospekte, ne samo o naših krajih, temveč tudi v francoski, italijanski in ne vem kakšni rivieri. Povprašujejo celo, koliko stane potovanje v Ameriko. Imajo obrazljive jim pa bereš, da bodo lepo ostali doma in da jim je to povpraševanje edina sladka tolažba v teh pasjih dneh. Nekateri menijo, da je Ljubljana tudi letoviško mesto in da se nikakor ne morejo ločiti od nje. Bodi mo spodobni in verjemimo jim!

Da, tako je v pasjih dneh. Če preživljajo počitnice v kakšnem gozdu, ali pa ob obali valujočega morja, z natrpanim mošnjakom v žepu, so pač prijetni. Če ti pa finančni minister ne dovoli spremembe, potem pač spadaš v našo veliko družino, ki vsako leto kuje načrte, vselej pa ostane doma.

Kronist

Politični teden

Nj. Vel. kralj Peter II. se je te dni z avtom pripeljal v Cetinje, kjer ga je ljudstvo navdušeno in prisrčno sprejelo in pozdravljalo. Pozneje se je kralj vkrcal na kraljevo ladjo "Durmator" in na odprtem morju prisostvoval vaju naše vojne mornarice. — Nj. Vis. knez namestnik Pavle in Nj. Vis. knezinja Olga sta v ponedeljek odpotovala v London na zaseben obisk k angleški kraljevici dvojici. — Naša šolska ladja "Jadran" je te dni priplula v Gdynjo in s tem vrnila obisk, ki ga je lani naredila v Dubrovniku poljska šolska ladja "Iskra". — IX. vsejunaški

OKVIRJI

SLIKE, FOTOGRAFIJE, GOBELINE
JULIJ KLEIN
LJUBLJANA, Wolfova ul. 4

Listek "Družinskega tednika"

JOUJOU ali življenje pritlikavca v 18. stoletju

Leta 1788. so v Parizu izšli »Spomini slavnega poljskega pritlikavca Josepha Boruwlaski«. Knjiga je dosegla sijajen uspeh. Ljudje so jo drug drugemu dobesedno trgali iz rok in prevedli so jo v angleščino, nemščino, poljščino in sploh v skoraj vse evropske jezike. Potlej je prišla francoska revolucija in ničesar več ni bilo slišati ne o knjigi ne o njenem pisatelju. Šele leta 1837, ko je umrl, so se nekateri časopisi spomnili majhnega moža in mu posvetili nekaj vrstic.

Danes je Joseph Boruwlaski popolnoma pozabljen. In vendar so to majhno osebo, ki je bila s svojo ljubko postavio in zaradi svoje izredne ljubeznivosti podobna očarljivi lutki, in je zato dobila pridevek »Joujou«, leta in leta oboževali njegovi sodobniki. Njegovo priljubljenost bi lahko primerjali s priljubljenostjo

Beogradska »Politika« je te dni objavila reportažo o počitnicah Nj. Vel. kralja Petra II. Tako je piše »Politika«:

Pred nekaj leti je Miločer, mestce pod sivimi skalami Črne gore, le malokdo poznal. Bilo je kakor puščava, pokrita s protjem in nerodovito prstjo; v njegove krasne zalive so pred tisoč leti grški mornarji spravljali svoje ladje, če je nad morjem zabesnela burja.

Tisoč let je bil Miločer samo navaden dalmatinski hrib južno ob Budvi. Danes je za Miločer ves svet.

Iz nerodovite pušče so vzklije livade, krasni cvetlični nasadi, zlahko sadno drevje, vzkipeli so stebri posuti z modrimi glicinijami. Asfaltirane ceste, tlakovane steze in krasne stezice tečejo kakor potoki in potočki proti okroglim zalivom, izpremenjenim v najlepše pešine ob Jadranu; novinarji s sto in sto domačimi in tujimi turisti se sprehajajo okrog in poizvedujejo o preteklosti Miločera.

Kralj peščin in peščina kraljev

Toda Miločer nima preteklosti. Če jo je kdaj imel, je izgubljena na veke. Miločer ima pa sijajno sedanost in veliko bodočnost.

To mesto — priroda v njem je danes v harmoničnem soglasju s tistim, kar je dopolnila človeška roka — imenujejo kralja peščin. Za nas je pa še drugega pomena. Miločer ni samo kralj peščin, temveč tudi peščina kraljev; je peščina in počitniški kraj našega mladega kralja in vse kraljevske družine.

Na eni strani Miločera leži staro mestce Sveti Stevan, stisnjeno je na majhen polotok in obdaja ga visoko zidovje. V tem romantičnem počitniškem kraju Nj. Vel. kralja se zdi kakor ogromne kulise puste črnogorske planine nad miločerskimi zalivi. Sinje morje pljuska ob vzhodje kraljevskega dvorca in sonce pripeka vanj z vso svojo močjo.

Ko je blagopokojni kralj Aleksander izbral ta kraj za poletni dvorec svojege prestolonaslednika, je dejal:

»Tukaj si bodo moji sinovi krepili svoje zdravje, uživali bodo lepoto in še bolj vzljubili našo obalo in naše morje.«

sokolski zlet v Bolgariji se je 12. t. m. zaključil z manifestacijskim pohodom Junakov in Sokolov po Sofiji. — 60letnico dr. Vladimira Mačka, hrvatskega voditelja, so v Zagrebu in ostalih hrvatskih krajih kar najbolj svečano proslavili. — Tabora dolenske mladine v Novem mestu so se poleg g. bana in drugih odličnih gostov udeležili tudi: minister za gozdove in rudnike Ljubomir Pantić, gradbeni minister dr. Krek in minister brez listnice dr. Miljuš.

150 angleških bombnikov je iz Anglije priletelo v južno Francijo in se brez pristanka vrnilo na Anglesko. Tako sta Anglija in Francija pokazali uspešno sodelovanje svojih letalskih sil. — Na francoski državni praznik, 14. julija, je korakalo po pariških ulicah 30.000 vojakov v vojaškem sprevodu. V tej povorki so bile tudi angleške kolonijalne čete in čete tujske legije. — Veliki angleški pomorski manevri bodo v avgustu in septembru. Sodelovalo bo 150 vojnih ladij. — Nemški industrijeci bodo v 14 dneh odpotovali v Moskvo zaradi trgovinskih pogajanj. Nemčija je pripravljena ponuditi Rusiji kredit 75 milijonov funtov, okrog 20 milijard dinarjev. — Indija bi v primeru vojne bila nevtralna ali bi pa stopila na stran Velike Britanije, tako piše glasilo indijske

»Biti na počitnicah, ne pomeni lenariti!«

Ze tri leta si sin kralja Aleksandra, Nj. Vel. kralj Peter II. s svojimi brati v Miločeru krepil svoje zdravje, uživa lepoto in se v prostih urah pripravlja na to, da prevzame v svoje roke bodočnost države, ki so jo ustvarili in ohranili njegovi dedje in njegov oče z vsem narodom vred.

Po šolskih naporih vsakega leta lahko mladi kralj na tej terasi naše države, odprti proti vsemu svetu, uporabi svoj čas, prost je kakor njegovi sovratniki.

Za razvedrilo si izbira delo, ki terja dosti napora in potrpežljivosti. Nj. Vel. kralj Peter II. prav rad krmili vse mogoče majhne in velike motorne čolne in jahte, vesla, organizira prireditve in tekmovalja, lovi ribe, se bavi z mehaniko in tako krepil pri-sebnost, hladnokrvnost in samozavest.

Ko sem ga prvič videl, sem ga vprašal, kako se počuti na počitnicah. Odgovoril mi je hitro, s tisto posebno bistrino Karadževićev:

»Krasno... Zame počitnice ne pomenijo lenarjenja! Biti na počitnicah, pomeni izpremeniti delo!«

Razumljivo je, da je razvedrilo mladih kraljevičev nekoliko drugačno, vendar zelo podobno razvedrilo mladega kralja. Ti plavajo, telovadijo, veslajo, hodijo na izlete in na njih veselo prepevajo. Za izlete so vsi posebno navdušeni. Pred vsakim izletom se imajo mali Karadževići veliko pomniti, kakor bi se pripravljali na kakšno dolgo potovanje.

Pred vsakim odhodom kralj osebno sprejema vremenska poročila, poročila o pripravah, o poti, o osebnosti in o spremstvu.

Opazoval sem ga v takšnem položaju. Zdelo se mi je, da je podoben mlademu vojskovedci, generalu pred bitko, generalu, ki zanesljivo ve, da bo zmagal in da bo njegov trud bogato plačal.

»Mati me je učila, naj nikamor ne grem nepripravljen. Vesela je, če vidi, da se že vnaprej zanimam za tisto, kar bom videl in kar bom delal. Njeno veselje je zame sreča!« je dejal kralj. »Pa tudi meni se zdi, da je potrebno in pametno, če se človek že vnaprej pozanima za vsako stvar.«

Mali vodnik

Neki moj tovariš, ameriški novinar, ob vrnitvi z Miločera sem ga srečal v Dubrovniku, je imel priložnost zvedeti marsikaj o življenju mladega kralja, čeprav ni mogel priti ne do Njega, ne v njegovo najbližjo okolico. Med razgovorom mi je dejal:

»Vaš mladi kralj me je spravil v zadrego... O vseh kraljih na svetu, ki sem o njih pisal, o vseh velikih osebnostih, ki sem opisal njihova senzacionalna življenja, sem moral pisati izmišljene senzacije. Moral sem jih približati ljudstvu... Vaš kralj me je pa s svojim življenjem spravil v veliko zadrego. Ta šestnajstletni mladenič, ki se zdi, ko da bi imel dvajset let, dela in misli kakor izkušen, zrel mož in je sam po sebi takšna senzacija, da se mi prvič v življenju, ko pišem o slavni osebnosti, ni treba ničesar izmišljati. Njegovo zanimanje za vse in uspešno prizadevanje, da bi se kar največ naučil, da bi se kar najbolj razvil, sta tako zanimiva, da predstavljata veliko in senzacionalno reportažo.

Ne vem, kako bo ameriški tovariš napisal svojo reportažo. Tisto, kar sem videl in slišal o mladem kralju jaz, je priznanje njegovi okolici, njegovim učiteljem in vzgojiteljem, ki so jugoslovanskemu narodu ustvarili mladega vodnika.

Mladi kralj v resnici veliko zna. Na izletih sem spoznal, da izvrstno zna narodno zgodovino, govori pa francoski, angleški in nemški. Njegovo veselje za sport, film, iznajdbe in poskuse bom opisal v posebnem članku.

Razveselil sem se ene stvari. Mnogi namreč mislijo, da človek pridobi znanje samo z lastnimi izkušnjami in številom let. Nedvomno je to le predsojdek, ki zanika izobrazbo, talente in koristnost dobrih učiteljev s preizkušnimi metodami.

Človek je vesel, ko vidi, da si On, ki mu je poverjena bodočnost naše zemlje, s svojim talentom in s svojim znanostjo s pomočjo dobrih učiteljev z odličnimi metodami pridobiva znanje in izkušnost pedesetletnega moža. Pri tem človek tudi opazi, kako posamezniki, narodi in vse človeštvo hiti, da bi si pridobilo kar najhitreje in kar največ koristnega znanja in božjega blagoslova.

R. Sotirović

nose med Italijo in Španijo, sklenili pa niso nobene nove pogodbe. — Rusko-mongolska letala so začela obstrlejevati tudi že mesta v notranji Mandžuriji, zato se je napetost na Daljnem Vzhodu še poostрила. — Pogajanja med Japonci in Angleži še niso prinesla nobene razjasnitve in odločitve in se bodo še nadaljevala. — Okrog 100 francoskih bombnikov bo v kratkem odletelo v Anglijo in tako vrnilo obisk angleškemu letalstvu. — Francosko-angleško-ruska pogajanja se še nadaljujejo in se zdi, da je končna odločitev tokrat res blizu.

Na mednarodnih strelskih tekmah za svetovno prvenstvo v Luzernu v Švici, ki se jih je udeležilo 19 držav, sta se izmed devetih strelcev naše narodne ekipe posebno odrezala tekmovalca Franjo Per, upokojeni kapetan iz Ljubljane, in prof. Pero Cestnik iz Maribora. Per je dosegel na splošni tarči za samokres z 282 od 300 možnih krogov sedmo mesto med več kot 100 tekmovalci. Na tarči za švicarsko prvenstvo in na tarči za mednarodno mojstrstvo je pa obakrat dosegel rezultata 520 krogov. Pero Cestnik je streljal z malokalibrsko puško na tarčo za mednarodno mojstrstvo in dosegel od 400 možnih 362 odtodno 349 krogov. Za tako častne uspehe sta dobila naša strelca lepe kolajne. V splošnem je dosegla naša država 11. mesto.

Delavcev primanjkuje v Slovenjskih gorah, tako se pritožujejo tamkajšnji posestniki, ker jim zaradi pomanjkanja delavcev zastaja spravljane žetve. Veliko delavcev je odšlo namreč, ali na sezonsko delo v Nemčijo, ali je pa našlo zaposlitev v mestu pri gradbah in v tovarnah. Nekateri posestniki so odšli po delavce na Hrvaško, da bodo lahko opravili svoja poljska dela.

Okrog 5600 ha zemeljske površine v naši državi so zasadili z bombažem. Ugodna tla za gojitve bombaža so zlati v naših južnih krajih ob grški in bolgarski meji. Če se bo saditev bombaža še bolj razvila v korist naši tekstilni industriji, se bo v južnih krajih dvignila splošna kultura in si bodo tamkajšnji prebivalci gospodarsko opomogli.

Na gorskih motociklističnih dirkah na Jezerskem vrhu, ki jih je priredil GMK iz Kranja, si je priboril prehodni pokal Josip Cihlar, član motosekcije Avtokluba. Startali so dirkači od MK Ilirije, Avtokluba Moto-Hermesa in prireditelja IGMK, Proga je bila dolga 4400 metrov in je imela 9 ostrih in 16 manj nevarnih ovinkov. Kljub lepim rezultatom dirkači niso izboljšali lanskega rekorda Ilirijana Janeza Šiške.

Hud poraz je doživel naš državni nogometni prvak BSK v Budimpešti. Odigral je proti madžarskemu državnemu prvaku v nogometu Ujpeštu polfinalno tekmo za srednjeevropski pokal. Madžari so premagali naše nogometaše z rezultatom 7:1 in si s sijajno zmago odprli pot do finala za srednjeevropski pokal.

Avto je povozil na banovinski cesti med Zg. Kašljem in Dev. Marijo v Polju ležečega 40 letnega elekromonterja Alojzija Rusa iz Dev. Marije v Polju. Na ovinku je šofer avtomobila zagledal na cesti nekaj temnega in je hotel avto ustaviti, toda bilo je že prepozno. Ko se je avto ustavil, je šofer zagledal na tleh mrtvega moškega. Kako je prišlo do nesreče, bo pojasnila preiskava.

Obleke, perilo, vetrni suknjiči, dežni plašči, trenčki in vsa praktična oblačila, nudi v največji izbiri, najceneje

Presker

Ljubljana, Sv. Petra c. 14

KOLESA

damski in moški, najnovejši letošnji modeli v največji izbiri naprodaj po neverjetno nizkih cenah.

NOVA TRGOVINA

TYRSEVA (DUNAVSKA) CESTA 36

nasproti Gospodarske zveze

kanceler Hitler. — Barba za izpremembo ameriškega zakona o nevtralnosti med prezidentom Rooseveltom in ameriškim senatom se bliža vrhuncu. Gre predvsem za izpremembo zakona o prepovedi izvoza orožja v bojujoče se države. — Prvi angleški rekruti — 34.000 mladeničev — so te dni prispeli v vojašnice. Poudarjajo, da je to »grodovski dan« v analih Velike Britanije.

Plačajte naročnino!

današnjih športnih prvakov in filmskih zvezd.

Posebnost tega poljskega pritlikavca ni bila samo njegova velikost — v starosti trideset let je meril od pet do glave nič več in nič manj kot 60 cm — temveč zlasti njegova popolnoma normalna narava, njegova razumna postava, njegova prijetna zunanost in njegov ljubki obraz, skratka, bil je po postavi kar se da popoln, brez sleherne napake, kar se pri pritlikavcih le redko kdaj zgodi. Njegovi možgani so bili prav tolikšni kakor možgani normalnega nadarjenega človeka. Plesal je ko kakšna plesalka, bil je zelo izobražen, imel je izreden nastop in je bil v svojih svilenih in baržunastih oblekah zelo elegantna osebnost, ki se je sukala samo v najizbranejši družbi in živila v velikem svetu. S svojo prevdarno spretnostjo in negovano odličnostjo si je utrdil položaj versailleskega dvorjana. Joujou je imel torej vse pogoje za veliko kariero.

Zato ni nikakršen čudež, da se je gospa Stumiecka, teta poljskega kralja Jana III. Sobieskega tako zaverovala vanj, da ga je razkazovala po vsej Evropi.

Joujou Boruwlaski se je rodil leta 1750. v bližini Stalieza, najhnega

mesteca v poljski Galiciji. Najprej je mirno živel v hiši gospe Tarnowske, dame njegovega okraja, dokler ni naposled lepega dne njegovi dobrotnici prišlo na misel, da ga je podarila gospe Stumiecki, ki jo je to majhno čudovito bitje očaralo in hotela ga je imeti po vsaki ceni, da bi izpopolnila njegovo izobrazbo.

Ne da bi slutil uspehe, ki so ga čakali, se je mali dečko na vso moč branil spremembi svoje bivališče in svojo gospodarijo. Ves razjarjen in ves iz sebe je od jeze jokal in kričal, grizel in praskal kakor majhna divja mačka.

Počasi se je le privadil novi okolici in se naučil s svojo inteligenco in taktom izkoristiti vzgojo, ki jo je užival pri gospe Stumiecki. Znal je brati in pisati in je gladko govoril francoski, jezik, ki so ga takrat govorili v najodličnejših krogih. Vrgel se je na izpopolnitev svojega stila, poglubil se je v naravoslovje in filozofijo, ki ga je posebno zanimala. Čital je Jeana Jacquesa Rousseauja in Voltaira in je znal duhovito in prepričevalno razpravljati o vprašanih gospodarske vede in fizike, znanosti, ki sta bili takrat v modi. Njegov bistri duh in zdravi razum sta zbujejala splošno občudovanje.

»Pritlikavca, kakor so takrat ime-

novali gospo Stumiecko, se je posluževala izrednega talismana, da si je vrjala pot v visoke kroge. Sprejeli so jo na dunajskem dvoru, cesarica Marija Terezija je Joujouja vzela na dvor. Majhna, devetletna deklica, nadvojvodinja Antoinetta, poznejša Marija Antoinetta, mu je podarila prstan z velikim diamantom. V Versaillesu so nesli Joujouja, ko je bila na dvoru velika pojedina, na srebrnem pladnju v dvorano. Ludvik XV. se je blagovolil z njim poigrati. Kralj, kraljica Marija Leszcynska, njegova rojalkinja, princi in princeze so Joujouja na moč razvajali.

Na Holandskem se je z državnim namestnikom žogal. Hčere saskega volilnega kneza so ga jemale s seboj na lov. Skratka, povsod so Joujouja z navdušenjem sprejeli.

Z gospo Stumiecko se je ustavil tudi v Nancyju, na dvoru kralja Stanislava Leszcynskega, ki je bil ves navdušen za pritlikavega filozofa in modrijana in je z njim zelo rad razpravljaj. Vendar bi občudovanje tasta Ludvika XV. Joujouja skoraj vnelo življenje. O svoji nesreči je napisal: »Če mlinar naleti na dimnikarja,« tako pravi v svojih »Spominkih,« »mu slaba prede. Še huje je pa, če pritlikavec naleti na pritlikavca.«

Ta obžalovanja vredni dogodek se je pripetil v Nancyju.

Tam je namreč Joujou naletel na »Bébéja«, drugega slavnega pritlikavca in stalnega gosta kralja Stanislava. Bébé je bil godrnjavo in hudobno majhno človeče; poleg tega ni bil prav pri zdravi pameti. Znal je samo plesati — z izredno lahkoto in ljubkostjo — in se kujati kakor razvajen otrok (to je tudi bil), kadar se kdo ni hotel pokoriti njegovi volji. Bébé je zagledal luč sveta v Vogensu in je pri svojem rojstvu tekal cel funt (okrog pol kile!). Stara coka nekega kmeta mu je služila za zibel, h krstu so ga pa nesli v skledi! Na dvoru kralja Stanislava v Lunévilleu je začel Bébé na lepem rasti. Vsakomur je hotel vsiliti svojo voljo, bil je čez mero razvajen in presit dobit in nežnosti. Postal je požrešen in trmast človeček. Ta brezena so mu skrajšala življenje. Umrl je s tridesetimi leti kot žrtev svoje razbrzdaneosti.

Ko sta se oba pritlikavca prvič srečala v Nancyju, je ljubosumni Bébé na svojo jezo opazil, da ga Joujou po pritlikavosti še prekaša, da zna pisati in brati in govoriti več jezikov, da ima sploh celo vrsto zmoglosti, o katerih pri njem ni ne duha ne sluha. To ga je razkačilo in čakal

Nov šahovski klub so ustanovili ljubljanski šahisti. Nadelo so mu ime: Osrednji šahovski klub. Novoustanovljeni klub je takoj pristopil v Jugoslovansko šahovsko zvezo. V novi klub se je vpisalo že 81 članov.

Na kolu je obvisel in na njem umrl 19 letni kmečki sin Jovan Bilič iz Mele pri Banjaluki. Obiral je hruške, pa je stopil na trlo vojo, ki se je prelomila in je padel 10 metrov globoko. Prišel je na kol in na njem obvisel. Domači so ga našli drugo jutro že mrtvega.

Iz ljubosumnosti je ustrelil svojo izvoljenko 33letno Doro Bognolovo iz Gline pri Ljubljani trgovca Djordje Beankovič iz Dalmacije. Dorina ljubzen se je zadnje čase precej ohladila in je Dora Dalmatinka odbila. Pred kratkim je pa prišel Beankovič spet na njen dom in se z njo spri. Med prepričkom je potegnil samokres in Bognolovo ustrelil, sam je pa pobegnil. Dora je med prevozom v bolnišnico umrla, Beankovič pa po oronžiki prijel in ga oddalil v zapor.

Hudo vročino imajo v Beogradu. Mesto je kakor izumrlo, ker vse že na vse zgodaj odhiti v kopališča. Temperatura je dosegla v senci 40 stopinj Celzija.

Avtomobil in kozolec sta zgorela zaradi eksplozije v Svehah v majšperski občini. Lovrenčič Ladišlav iz Frama je kupil od posestnika Korošca Alojzija iz Sveh drva in jih je začel z avtomobilom voziti domov. Zvečer je spravil avtomobil pod Korošev kozolec, kjer je pa zaradi slabo zavarovanega rezervoarja za bencin in slabo izolirane žice nastala eksplozija. Avtomobil je bil takoj v plamenih, gorjeti je pa začel tudi kozolec in je zgorelo okrog 8000 kil. sena. Korošec ima škodo za več kot 26.000 dinarjev, Lovrenčič pa za 40.000 dinarjev.

2 milijona dinarjev so dobili trgovci iz Brkega in iz drugih krajev v Bosni za lipovo evetje. Največ so ga prodali v Nemčijo, južno Ameriko, Anglijo in Francijo. Kmetje prodajajo lipovo evetje po 10 do 20 dinarjev kilo.

Z ukradenim čolnom sta hotela domov dva mlada fanta iz Odolice v Banatu. V Mariboru sta ukradla sedem metrov dolg čoln vrtnarici Eleonori Ambrožević in odplula po Dravi. Pa nista imela sreče; orožniki so ju prišli v Ormož in zdaj bosta morala namesto domov v zapor.

Obesil se je, ker je mislil, da mu je umrla mati, 14letni Peter Suljog iz Bačke Topole v Vojvodini. Njegova mati se je s koso tako hudo urezala v roko, da je omedlela. Sin je mislil, da je mati mrtva; odšel je na podstrežje in se v obupu obesil. Mrtvega ga je našla mati, ko se je prebudila iz omedlevice in prišla na podstrežje po krmo za prašice.

Smrtno se je ponesrečil 22letni jadralni pilot Miha Novak, doma iz Višnje gore. Kot drogerist je služboval pri tvrdki Salus v Mariboru. Z jadralnim letalom se je preveč oddaljil od mariborskega letališča in ga je zaneslo med železniške vozove na Tez-nem pri Mariboru. Novak je padel med odbijanje in obležal v omedlevici, letalo se je pa čisto razbilo. Tovariši so ponesrečenca prenesli v hangar, kjer je pa kmalu izdihnil. Nesrečniku je počila lobanja in se mu je zlomila hrbtenica.

FR. P. ZAJEC
IZPRAŠAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA, sedaj Stritarjeva ul. 6
pri frančiškanskem mostu

Vsokovostno očala, daljnogled, lopimetri, barometri, higrometri, itd. Veliko izbira sr. zlatnine in srebrnine. Samo kvalitetna optika. Ceniki brezplačno!

Dve smrtni žrtvi je zahtevala reka Drava pri Mariboru. V njej sta utonila 14letna dijakinja Miroslava Severjeva in 50letni delavec Ibal Nasupović iz Bosne. Oba je v mrzli vodi prijel krč in sta izgubila v deročih valovih.

100 let je dočkala ciganka Kata Nikoličeva, doma iz Kostanjevice. Je kmečega rodu; mati jo je dala cigantom, ko ji je bilo sedem mesecev. Poročila se je s cigantom in rodila 12 otrok; zdaj ima več ko sto vnukov in pravnukov. Kljub visoki starosti je čila in zdrava, čeprav je je sama kost in koža.

Z nerabnim revolverjem je odgnala dva maskirana roparja pogumna posestnica Jožeta Holcerjeva s Klope pri Slovenski Bistrici. Roparja sta se priplazila v spalnico skozi slamnato streho in podstrežje. Na kričanje 13letne Holcerjeve služkinje in 16letnega sina, so se roparji umaknili iz spalnice v vežo, Holcerjeva je pa izrabila priliko, poiskala je neraben samokres in z njim zagrozila roparjem. Tega sta se roparja tako prestrašila, da sta brez plena zbežala v noč. Orožniki ju vneto zasledujejo.

Z igranjem na frule so odgnali kačo pastirji iz okolice vasi Markovci pri Daruvarju. Na prsih svojega spečega tovariša Ilija Ječmenica so zagledali dolgo strupeno kačo. Da bi jo prepodili, so začeli igrati na frule in kača se je res takoj splazila na tla in oddaljila. Bila je dolga več ko dva metra in ena najbolj strupenih kač.

S pokvarjenim mlekom se je zastrupila skupina gojencev železniške prometne šole iz Beograda. Na potovanju so v Prahovu jedli mlečno kremo. Ko so se potlej kopali v Donavi, so naenkrat dobili krče v želodcu. Takoj so se odpeljali na pregled v bolnišnico v Zajčar, kjer so zdravniki ugotovili, da so se zastrupili s pokvarjenim mlekom. Mleko se je pokvarilo v neprimerni posodi.

Trgovina s pijavkami najbolj nese v vasi Vid blizu Ljubuskega v primorski banovini. Tamkajšnji prebivalci love pijavke po velikem močvirju, ki ga vsako leto napravi reka Norina, in jih izvozijo v Francijo, Italijo in Madžarsko več ko 20 kvintalov.

Najvišji dimnik na vsem Balkanu in drugi po velikosti v Srednji Evropi gradi severno od Kosovske Mitrovice uprava rudnika Trepče. Dimnik bo visok 122 metrov.

Film »Jugoslavija vas vabi« se začel filmati v Splitu. Dolg bo več ko 1000 metrov. Filmali bodo najznamenitejše kraje v Južni Srbiji, Bosni, Hercegovini, Dalmaciji in Sloveniji. Tudi otok Vis in ribiško življenje bo gledalcem pokazal novi film. Poslali ga bodo na svetovno razstavo v New York, da bodo tuji spoznali lepote naših krajev.

Svojo ženo je zaklal v pijanosti Jože Vovk iz Sp. Doliče pri Konjicah. Močno vinjen je prišel domov in se začel z njo prepirati; v silni jezi je pograbil nož in ga zasadil ženi v prsi. Nesrečnica je kmalu izdihnila v slovenjegraški bolnišnici, mož pa se je sam sodil in si prerezal vrat. Najbrže bo podlegel.

Požar uničil tri zidanice na Moravski gori blizu Litije. Ognja ni bilo mogoče preprečiti, ker so bile zidanice krite s slamo. Posestniki Obaha, Grčar in Omahovec trpijo precej škode, ker jim je zgorelo tudi različno vinogradniško orodje. Pogorelec Obaha je osumil požiga cigane, pa so orožniki prišli njega, ker je na večer pred nesrečo odnesel iz zidanice s svojo ženo vse orodje in razne druge predmete.

Prvo propagandno filatelistično razstavo bo priredilo filatelistično društvo »Celeiac« v Celju od 29. julija do 6. avgusta. Znamke bodo razstavili le člani omenjenega društva in je namen razstave filatelistično propagandne. Razstava bo pokazala, koliko lahko ustvari dobra volja tudi z majhnimi denarnimi stroški.

mantike, saj je bilo konec 18. stoletja.

Joujoujeva pokroviteljica, gospa Stumiecka, ki je nesrečnega pritlikavca gledala kot svojo lastnino, kakor nekakega plemenitega psa ali podobno žival, je v svoji prebrisaniosti že davno odločila, da se mora Joujou poročiti s pritlikavko in imeti pritlikave otroke — vse v večjo slavo gospe Stumiecke! Povedala je ubogemu zaljubljenču, ki je od groze kar ostrmel, naj izbira: ali naj se odreče svoji bedasti nameri, da se bo poročil z gospodično Barbantano, ali naj pa v 24 urah pobere šila in kopita in odide od svoje pokroviteljice.

Joujou je napisal gospe Stumiecki lepo pismo in se ji v njem zahvalil za vse, kar mu je storila dobrega in s težkim srcem vzel svoje kovčeg in se zatekel k princu Kazimirju Poniatowskemu. Ljubitelj eksotičnih redkosti, opic in ananas, ni bil nikče drug kakor brat poljskega kralja. Princa je ganila žalostna dogodivščina, o kateri mu je pripovedoval Joujou. Sklenil je, da bo Joujouja materialno preskrbel in res se mu je posrečilo, da mu je izposloval iz kraljevske zakladnice 120 zlatih goldinarjev letnega dohodka. Za danje čase je bila to kar čedna vsota. Joujou je pri materi svoje izvoljenke še enkrat zasnil, in ta, ki ni bila čisto nedovzetna za čare svetlega denarca, se je podvzela in dala možu s takšnimi dohodki kljub njegovi pritlikavosti roko svoje hčere.

Zdaj je bilo pa treba prebresti še neko oviro: papeški nuncij v Varšavi je namreč prepovedal poroko pritlikavca z normalnim dekletom in jo je proglasil za neokusno in celo škodljivo.

Spet je moral posredovati kralj, podpirala ga je pa vsa varšavska družba, da bi Joujou dobil dovoljenje od papeškega nuncija. Ta je privolil šele po dolgotrajnem prigovarjanju. Novembra leta 1780. je dobil mladi par božji blagoslov in Joujou je s svojo ljubljeno Isalino kot »svoboden mož« odšel po svetu.

A sreča ni trajala dolgo. Nepredvidena težkoča so prišle vmes in poljski kralj kmalu nato ni mogel Joujouju več dati obljubljenega letne vsote. Dežela je bila sredi gospodarskega in družabnega propada. Ubogi pritlikavec se je moral izseliti v tujino, da bi zaslužil zase in za svoje. Imel je namreč že tri hčerke (naravne velikosti!), ki je bilo treba zanje skrbeti in jih vzgajati. Življenje je bilo vsak dan težje. Joujou je

Le orač zna zorati zemljo

kakor more perilo čisto oprati le dobro milo. Terpentinovo milo Zlatorog da gosto belo peno, ki z lahkoto odstrani vsako umazanijo. Le malo truda — in perilo je snežno belo, prijetno poduhteva in ostane dolgo trdno.

Če verjamete ali ne

Prvo doma izdelano mlatilnico je izdelal kmet Milutin Tomić iz vasi Lebina pri Paračinu. Ta stroj v marsikaterem pogledu nadkriljuje mlatilnice, ki jih uvažamo iz tujine. Tomić je nepismen, to ga pa ni oviralo, da ne bi prav vseh delov svoje mlatilnice naredil sam, samo lite dele so mu vili v jagodinski livarni. Na svoje ročno delo je Tomić zelo ponosen, in sicer po pravici. Ponosni so pa na svojega mojstra tudi njegovi sovaščani in vsi bi radi zmlatili svoje žito v Milutinovi mlatilnici. Tomića je stal stroj okrog 15.000 dinarjev. Spet tokrat se je pokazalo, da včasih naravna nadarjenost več doseže ko šola.

Otroci iz Povardarja niso tako srečni, kakor naši otroci. O pričetku počitnic jih namreč starši dajo v najem bogatim ljudem; pri njih služijo do začetka novega šolskega leta. Pasejo živino in delajo druga kmečka dela, da si tako prislužijo denar za potrebne šolske knjige. Kaj bi rekli k tej navadi naši nadobudni »sinčki« in naše razvajene »hčerke«?

Kanadske peterke so dobile hudo konkurenco. V Tobasku, eni izmed Združenih držav, je neka mati povila peterke, tri fantičke in dve deklici. Otroci so zdravi, zato je pa materino stanje zelo nevarno. Porod je bil zelo naporen in ni čudno, da življenje matere visi na nitki. Američani že ugibajo, kaj bodo storile kanadske peterke, ko bodo zvedele, da niso edine na svetu.

Nedelce od Gračanice, med vasa Malešiči in Lendici stoji precej velik kamen. Prebivalci obeh vasi so trdno prepričani, da je ta kamen čudežen in da pomaga nerodovitim ženam in bolnikom. Pred kratkim sta se obe vasi za kamen spri. Malešičani so poneli kamen odpeljati z 12 volmi v svojo vas, še drugo jutro so pa prišli Lendičani in ga s 16 volmi odpeljali nazaj. Zdaj so se pobotali in spet iz obeh vasi prihajajo ljudje k čudežnemu kamnu prosit za zdravje.

Premetenemu sleparju so nasledili Ogrinovi s Starje Vrhnike. Ogrinovi imajo v Zemunu svojega sina v policijski šoli. Slepar je prišel k njim z novico, da se je sin ponesrečil in bi rad umrl doma. Za prevoz iz Zemuna domov potrebuje pa 500 dinarjev. Ogrinovi so možkemu res verjeli in mu nakazali 500 dinarjev. Slepar je z denarjem izginil, za sina so pa Ogrinovi izvedeli, da je zdrav, in sprevideli, da si jih je slepar pošlono privoščil.

bil obupan. Revščina se je naselila v njegovem domu. Poprej tako vesel človek je postal strahovito potr.

Takrat mu je neki sočustvojoči prijatelj svetoval, naj napiše svoje spomine. Pritlikaveči spomini, to bi bilo nekaj izrednega! Joujou se je res oklenil dragocenega nasveta in ni se kesal. V kratkem času si je pridobil precejšnje premoženje. Posebno veliko knjig je prodal na Angliškem in tam se je naposled tudi za stalno naselil. Njegova žena, ki se je naveličala nenaravnega življenja zraven pritlikavca, se je dala od njega ločiti. Njegove hčere so se poročile. Sam in zapuščen je živel Joujou v prijazni, majhni podeželski hišici, na moč priljubljen in cenjen v londonski družbi. Še zmerom je polagal veliko važnost na nastop in obleko in je skrbno negoval svojo znanjost.

Veliko je čital, študiral filozofijo, od časa do časa je pa nekoliko pobrskal po vrtu. Bil je zelo pobožen in izredno vljuden, in je s svojim vedenjem spominjal na dobre stare čase.

Z veseljem je bil slikarjem za model. Neko njegovo sliko — in sicer zelo dobro — hrani Britanski muzej. Umrl je leta 1837., 87 let star. Do svoje smrti je ostal izredno bistrega duha.

Vlak je trčil v osebni avlo na progi Ormož-Murska Sobota pri postaji Pušenci. Sofiral ga je železniški zdravnik dr. Jurij Carl iz Ormoža. Lokomotiva je avlo čisto razbila in ga vlekla s seboj kakšnih 10 metrov. Dr. Carl je ostal živ, vendar se je hudo potolkel po glavi in telesu in ima zlomljeno čeljust. Nesreča se je pripetila zato, ker na prehodu ni zapornice.

Tretjo normalnotirno železniško zvezo Splita z zaledjem bomo prav kmalu dobili. Ravateljstvo gozdnih železnice »Sipad« bo namreč spremenilo dozdajno ozkotirno železniško progo Prijedor-Srnetica-Drvar-Knin v normalnotirno. Nova normalnotirna železnica bo poleg že obstoječe proge Ogulin-Knin in proge, ki jo grade od Bihača proti Kninu, tretja normalnotirna proga, ki bo vezala Split z zaledjem.

Izredno plemenitost je pokazal ob svoji smrti 82letni zasebnik Jakob Strle z Galjevice v Ljubljani. Živel je nad vse skromno, ob svoji smrti je pa v oporoki zapustil mestnim ljubljanskim ubožcem 10.000 dinarjev, slepim vojnim invalidom iz Ljubljane 5000 dinarjev, zavodu na Rakovniku pa 10.000 dinarjev. Tudi svoje zveste postrežnike ni pozabil in ji je zapustil hišico. Plemenitega moža, ki si v življenju ni ničesar privoščil, samo da je osrečil druge, naj bi posnemali vsaj bogataši.

S strehe je padel in se ubil monter Ivan Emešič s Pobrežja pri Mariboru. Popravljaj je strelovod na strehi osnovne šole v Sorici nad Zelenimi. Na lepem se je utrgala žica, ki se je zanj držal in nesrečnik je zdrčal z višine sedem metrov na tla. Emešič se je na mestu ubil.

35 neprevidnih kopaleev so rešili golove smrti člani organizacije »Savskih čuvajev« v Zagrebu. Ob Savi vrše na nevarnih mestih varnostno in nadzorno službo in so morali potegniti v enem dnevu iz vode 35 objestnih kopaleev, ki so se že začeli potapljati. Za svoje človekoljubno delo bi bili kmalu tepeni.

Osebnosti

Poročila sta se g. Albin Omladič, posestnik iz Polje pri Braslovčah, in gđ. Meika Zilnikova iz St. Jurija ob Taboru. — Obilo sreče!

Umrli so: V Celju: Jožeta Škobernetova iz Laz pri Dramljah; 20letni Franc Intihar, pastir iz Kostivnice; Ivan Kvas, sin lovarniške delavke; 71letna Ema Pušnikova, mestna reva. V Mariboru: Miroslav Kolman, železostrugar; 22letni drogerist Miha Novak. V Sovodnjah ob Soči pri Gorici: 78letni Alojz Vižintin. V Dobu pri Domžalah: Ivan Kuhar, šol. upravitelj. V Dobrovi pri Celju: 47letna Marija Kodolova. V Podsedri: Jospina Levstikova, vdova po oskrbniku. V Murski Soboti: Helena Zibertova, žena žel. strojevodje. V Gradnjah na Krasu: Josip Turk, pos. V Mirnu pri Gorici: 76letni Ivan Klančič. V Sv. Lenartu nad Škofljo Loko: 75letni Janez Čemažar. — Naše iskreno sožalje!

je le ugodne priliko, da bi se neprijetnega tekmeča iznebil. Lepega dne je dobil Joujouja v roke in ga je hotel pahniti v velik kamin, kjer so gorela velika polna. Na srečo se ga je Joujou junaško ubranil in začel na ves glas kričati. Prišel je kralj Stanišlav in ga je rešil iz rok njegovega sovražnika.

Nad izredno pritlikavostjo in dovršeno popolnostjo Joujoujeve postave je strmel ves tedanjí učeni svet. Veliki naravoslovec Buffon je Joujouja proglasil zaradi njegove popolne rasti in izredne nadarjenosti, nadarjenosti normalnega človeka, za čudo pritlikavcev.

Do svojega tridesetega leta Joujouja ni vnela ženska lepota, saj so se ženske igrale z njim kakor z ljubko lutko. Leta 1780., ko je bil torej star trideset let, se je pa nesmrtno zaljublil v preprosto dekle, ki ni pripadala plemiškim krogom, kjer se je sam navadno kretal. Izvoljenka je bila Isalina Barbantanova, v Varšavi rojena dekle francoskega porekla. V začetku se je mlada dama norčevala iz svojega pritlikavega čustilca, ki je vse to sprejemal z obdobjem vredno potrpežljivostjo po običaju tedanjega časa. Svojo srčno damo je skušal pridobiti z dolgimi ljubzenskimi pismi, polnimi Rousseaujevske ro-

man. To pa ni bilo samo enkrat. Že trikrat se mi je primerilo tako. Vselej sem ponovila isto v dobri veri, da bo to kot drugače, a sem se urezala. Ne vem, ali zbiražo slike za album ali kaj, znamke so pa tako vselej dobrodošle.

Torej niso samo astrologi tako prijazni...

Titto

ZRCALO naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki plačamo 20 din

V premislek!

Čitajoč oglase v časopisih, berem, kako ta išče hlapca, drugi spet dekle in tako dalje. Ako pa greš ob štiri uri zjutraj proti Brezovici ali proti Štepanji vasi, ali Posavju, vidiš dolge vrste kolesarjev, samih kmečkih fantov in deklet, ki hitijo v mesto na delo. Na drugi strani pa vidimo, da je mnogo meščanov-Ljubljancev brez dela, da ga iščejo cele dneve, pa ga ne dobijo. Najhuje je pa to, da je Ljubljancem odvisen od svojega zaslužka, medtem ko marsikakšen kmečki fant ali dekle dobi lahko delo tudi doma.

Opazovalec

Moda v Kranju

Ko sva se prišla nedavno popoldan s prijateljico kopat na desni breg Save, sva opazila na levem bregu, to je ob Kranjskem strelšču, mladega moškega; sončil se je kar v »Adamovem kostumu«.

In ker opažam zdaj vsak dan več takšnih kopalcev, menim, da bo to najbrže nova kopalna moda za letošnje poletje.

I. M.

Dober zgled

Nedavno sem se peljal na Dolenjsko obiskat strica. Naj popišem prizorček, ki se je odigral med vožnjo.

Triletni sinko se je kar venomer nagibal skozi okno, to pa kajpak ni bilo po volji njegovemu očetu. Ko se je malček spet nagnil skozi okno, mu je oče jadrno snel čepico z glave in jo skril. Takoj je prišel malček glasno jokati. Oče je pa dejal: »Veter jo je odnesel! Toda če boš priden, bom zažvižgal in čepica bo spet tukaj!« Malček je takoj obljubil, da bo priden. Oče je požvižgal in privlekel na dan čepico. Malemu je ta čarovnija izredno ugajala in je pri prvi priliko pograbil očetov klobuk in ga vrgel skozi okno rekoč: »Očka, pa se enkrat puzvizgi.« Seveda se je oče pričel razburjati in jeziti nad malčkom. Nekdo v vozu je pa dejal: »Saj dela po vašem zgledu!«

K. A.

Tudi »šport«

Pred nekaj meseci sem pisala ponudbo za mesto uradnice-zčetnice in ji priložila svojo sliko, kakor je bilo zapisano v oglaš. V prošnji sem poslala tudi znamko za odgovor. Čakala sem na trenutek, ko mi bo cenjeni gospod ali kdor koli odgovoril na mojo ponudbo, toda čakala sem zaman.

To pa ni bilo samo enkrat. Že trikrat se mi je primerilo tako. Vselej sem ponovila isto v dobri veri, da bo to kot drugače, a sem se urezala. Ne vem, ali zbiražo slike za album ali kaj, znamke so pa tako vselej dobrodošle.

Torej niso samo astrologi tako prijazni...

Titto

Skrbna mati

Nekje v predmestju Ljubljane se je vršila veselica, ki sem se je udeležila tudi jaz. Tam sem pa videla nekaj, kar se mi zdi, da tudi spada v »Zrcalo«. In sicer dve deklici, ki sta sloneli ob plesnem odru in obdovale plesalce. To bi ne bilo še tako hudo, če bi šli zvečer domov kakor drugi otroci. A ne, vztrajali sta do zadnjega, skoraj do polnoči. Njuna 17letna sestra je pa sedela s svojo prijateljico tam blizu brez druge družbe in hrepeneče čakala, kdaj se je usmili kakšen gospod in jo popelje plesat. Mati je seveda mirno spala doma. Drugi dan je pa ta skrbna mati obe hčerke pridržala doma, da nista šli v šolo, ker sta se ji pač smilili, pa ju je pustila spati do desetih. Čisto zanesljivo bosta deklici v šoli navedli drug vzrok za izostanek iz šole.

Očividka.

Reven uradnik je dobil stavo na konjskih dirkah

Pariz, julija.

Sklonjen nad zemljevidom vsega sveta, je José Solaire, uradnik pri neki turistični družbi, izvedel, da je dobil visoko stavo. Konj, ki je nanj stavil, je dosegel na konjskih dirkah drugo mesto in s tem tri in pol milijona frankov, to je dobre štiri in pol milijona dinarjev.

José Solaire zna na pamet imena najboljših hotelov na svetu, ve za najlepše kraje in pozna železniško omrežje vse Evrope. Kljub vsemu pa ni mogel nikoli potovati. Navadno je popotnikom svetoval: »Iz Pariza ni dobro oditi pred velikimi konjskimi dirkami.« In zdaj ga je doletela velika sreča in mu prinesla bogastvo, čeprav Solaire ni bil še nikoli na velikih konjskih dirkah.

Še preden je Solaire stavil, je hotel videti konja. Kajpak je vhod v hlev pred tekmami prepovedan vsem razen jockeyem, zato je Solaire svetoval jockeyu: »Potrudite se, prijatelj, kolikor se morete, da vaš konj zmaga.«

Jockey mu je obljubil, da bo storil vse, kar je v njegovi moči. V tistem trenutku je prišel pred hlev tudi konjev lastnik sam. Takoj se je poznal, kdo je tujec, ki se zanima za njegovega konja.

José Solaire najprej ni hotel izdati svojega imena, naposled mu je pa le povedal, da je stavil na njegovega konja. Lastnik mu je prijateljsko stisnil roko in mu dejal: »Zdaj bova oba nestrupno čakala dirke.«

Ko je José Solaire dobil ogromno vsoto denarja, je prišel v zadrego: v sezoni, ko je največ dela, ni mogel pustiti svojega šefa na cedilu. Zato se je odločil, da bo šele v začetku avgusta tudi sam krenil na daljše potovanje, kar si je zmerom želel, ko je organiziral potovanja tujcem.

Pisana štorclja

London, julija.

Te dni so imele štorclje kaj nenavadno tekmo. Neki poljski znanstvenik in zoolog je pet mladih, krepkih štorcljev pobarval s pisanimi barvami in odposlal na Angleško. Od ondod so jih lepega dne spustili, da so se vrtnile na Poljsko. Doslej še ni znano, katera izmed štorcljev je zmagala in kako dolgo so potrebovale za polet v domovino. Zanesljivo so se pa njih sestre zelo ustrašile, ko so se vrtnile tako eksotično pobarvane v svoja stara gnezda.

V 48 urah iz Newyorka v Firence

London, julija.

Pretekli teden je znani newyorški odvetnik Gvido Koen dobil brzojavko od svoje žene iz Firence, ki mu je sporočila, da je njun sin iznenada zbolel za hudo boleznijo — otroško paralizo.

Nesrečni odvetnik se je takoj odločil, da čimprej odpotuje tja. Na ladjo ni niti pomislil, saj je vedel, da najbrže ne bi več našel svojega sina živga, ker bi prišel z njo prepozno. Spomnil se je letala. Prejšnji dan je bral v časopisu, da odleti velika potniška zračna ladja »Yankee Clipper« drugi dan v Evropo na svojo prvo vožnjo. Takoj je telefoniral letalski družbi, če imajo še kakšno mesto prosto.

Seveda so mu odgovorili da ne, saj so bila že pred nekaj meseci vsa mesta zasedena. Kljub temu je nesrečni oče obrazložil svoje stališče in obljubil so mu, da mu bodo pomagali. Čez nekaj minut so ga obvestili, da so mu našli prostor.

Po prihodu letala v Evropo, je gospod Koen odhitel na prvo letališče, kjer si je najel drugo letalo in z njim odletel v Firence. Tako se mu je posrečilo v 48 urah preleteti dolgo pot od Newyorka do Firence in najti svojega sina še pri življenju.

Sestanek čez 12 let

Capetown, julija.

Pred kratkim je pripotoval z Angleškega v Južno Afriko angleški raziskovalec Roberts in pripovedoval nenavaden doživljaj, ki se mu je pripetil zadnje dni.

Pred dvanaestimi leti je s svojimi starši preživljal počitnice v nekem hotelu v Durbanu. V istem hotelu je stanovalo sedem njegovih tovarišev. Pri razstanku so si obljubili, da se bodo čez dvanaest let sestali v istem hotelu na isti dan.

Seveda se je vsem osmim malo verjetno zdelo, da se bo to res zgodilo. Ko je prišel raziskovalec v dogovorjeni hotel, je tam res našel svoje tovariše, razen enega — Billa Robinsona, ki se je prvi spomnil, da bi se sestali.

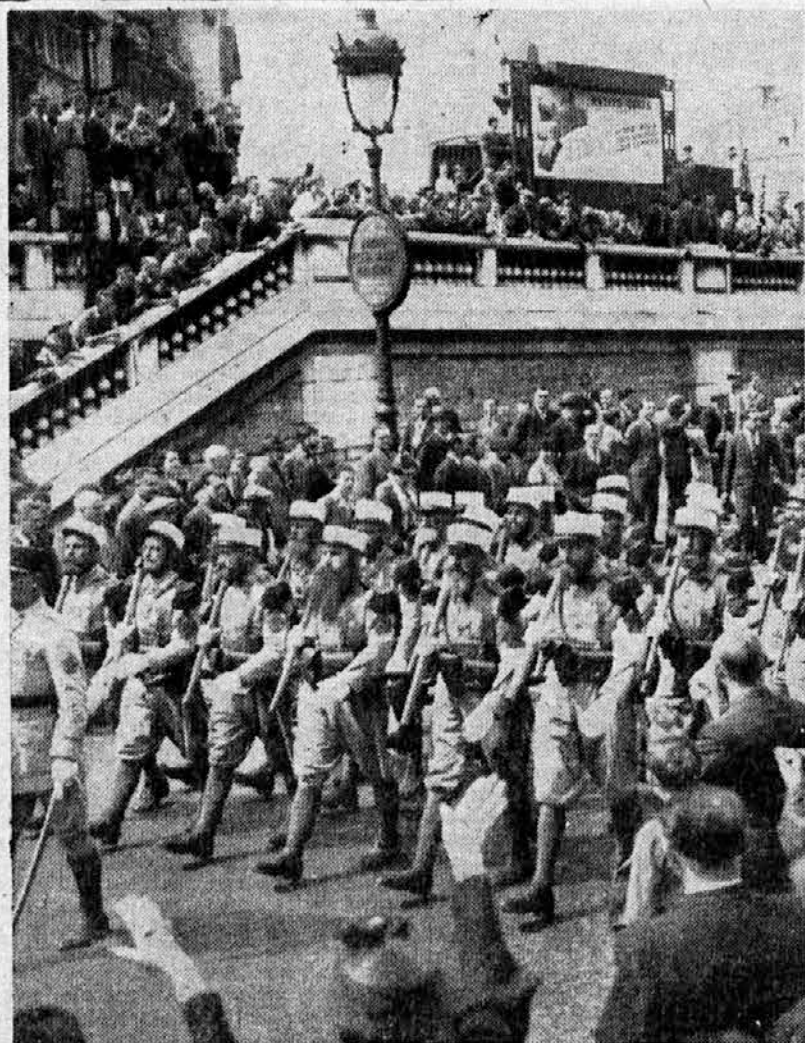
Čakali so ga ves dan, a nikogar ni bilo razen prodajalca cvetlic in vžgalic. Ker so bili židane volje, so kupili vsak nekaj cvetja in vžgalic in se okrasili.

Naposled, ko so izgubili že vsako upanje, da bi ga pričakali, so sedli za mizo k večerji. Po večerji so začeli kaditi cigarete in vsak je v svoji škatici vžgalice našel listek, napisan s svinčnikom:

»Ostanite zdravi, Bill.« Preiskali so vse mesto, da bi našli svojega tovariša, a vse zaman. Najbrže se je sramoval, ker je postal — prodajalec cvetja in vžgalic.

Mati prezidenta Roosevelta, Mrs. James Rooseveltova se je te dni pripeljala v Evropo. Zdaj se mudi v Parizu, od ondod se bo pa odpeljala v London.

Ob 150 letnici naskoka na Bastiljo: na francoski narodni praznik 14. julija je korakala po Parizu slavnostna povorka vojakov iz vsega francoskega imperija. Na sliki vidimo slovitve vojake tujske legije, bradate in ogorčene.

Slavnostne povorke francoske vojske dne 14. julija so se udeležile tudi angleške kolonijalne čete. Na sliki vidimo kolonijalne vojake, kako korakajo mimo slavaloka zmage.

Medeni tedni starega strojevodje

London, julija.

73letni bivši strojevodja Willinson se je te dni na skrivaj poročil z neko 60letno vdovo. To se ne bi bilo nič tako čudnega, če staremu strojevodji ne bi šinila v glavo nenavadna misel, kako bi najbolje preživel medene tedne.

V namem je vzel lokomotivo in železniški voz prvega razreda; s tem posebnim vlakom bo krenil na pot po angleških železniških progah. Od oblasti je dobil tudi dovoljenje, da lahko sam vozi svoj vlak. Srečna stara novoporočenca bosta na poročnem potovanju mesec dni.

Kateri narod ima najdaljše telefonske pogovore

Newyork, julija.

Neki profesor iz Kentuckyja v Združenih državah je te dni končal kaj nenavadno statistiko. Ze več let je proučeval ljudi pri telefonskih pogovorih. Na podlagi svoje dolgoletne izkušnje je profesor ugotovil, da se pri telefonu zadrže najdalje časa Danci, in sicer navadno 8 do 10 minut. Nekoliko krajše razgovore imajo Italijani. Pri Nemcih in Angležih traja telefonski razgovor najdalje 5 minut, Ameriški telefonski pogovori so pa najkrajši; ti trajajo povprečno samo eno minuto.

Filmska zvezda obsojena na pet dni zapore

Los Angeles, julija.

Te dni so spravili za zapahe pregonjivo angleško filmsko igralko Jean Manersovo, in sicer v posebno celico z rešetkami, kjer bo odesedela pet dni zapore zaradi žalitve, ki bi jo v Evropi prav za prav imeli za čisto upravičeno dejanje.

Ko je igralka izgubila tožbo za ločitev zakona, je vdrla v studio svojega moža, pisca filmskih dvogovorov pri neki veliki filmski družbi. S seboj je prinesla lepak, kjer je bilo napisano, da njen mož ni bogve kako nadarjen umetnik, ker je pustil, da ga je pet let vzdrževala njegova žena, prvo plačo je pa porabil za ločitveno tožbo.

Njen mož se zaradi tega ni dosti razburjal, ker se je najbrže čutil prizadetega. Najbolj mu je šel pa do živga očitek, da ni bogve kako nadarjen. Lahko bi mu ogražal njegov obstoj. Šel je torej tožit svojo bivšo ženo in sodišče je odločilo, da je žena z žalitvijo škodovala ugledu svojega bivšega moža in jo je obsodilo.

Ko je igralka prišla v zapor, je izjavila, da bo tudi tam dala nalepiti po celici podobne napise. Prav zato so jo tudi vtaknili v posebno celico z rešetkami, kjer bo pet dni hladila svojo jezo. Vendar pa še ne miruje in na svobodi obljubljuje novo maščevanje.

Novopečena hollywoodska zakonca ne smeta čez ocean

Newyork, julija.

Tyron Power in Annabella sta se v kratkem nameravala podati čez ocean z novo zračno ladjo »Yankee Clipper«. Najbrže se nista nadejala, da jima bodo prekrizali njune »visokoleteče« načrte. Zdaj jima je pa ameriška filmska družba, ki imata z njo pogodbo, pot prepovedala. Zato bosta v kratkem krenila čez »veliko lužo« z ladjo »Rex« in preživela dva meseca na stari zemljin, v Italiji, Franciji in na Angleškem.

Mlada zakonca sta jo prav za prav nameravala mahiniti v Avstralijo, toda pot sta morala odložiti za prihodnje leto zaradi novih pogodb, ki sta jih podpisala.

Iz ljubosumnosti je streljal na platno

Bukarešta, julija.

V nekem bukareškem kinu se je te dni odigral nenavaden dogodek. Sredi vrtenja nekega filma je na lepem odjeknil strel iz samokresa. Naperjen je bil na filmsko platno, ustrelil je pa eden izmed gledalcev, ki so ga takoj nato prijeli.

Pri zaslišanju je povedal, da je stre-

Na svojem potovanju po Španiji je grof Ciano prispel tudi v mesto Tarragono, kjer je še mnogo spominov iz starih, rimskih časov. Desno od grofa Ciana vidimo španskega notranjega ministra, Serrana Sunerja, svaka generala Franca.

ljal na svojo bivšo zaročenko, ki jo je na lepem zagledal na platnu. Mladeniča je namreč pred dobrim letom dni zaročenka zapustila. Od takrat je izgubil vsako sled za njo. Kljub temu je še zmerom upal, da jo bo lepega dne le našel. Toda ves njegov trud je bil zaman.

Naposled jo je pa zagledal na filmskem platnu, in sicer v prizoru, ki je upravičeno zbudil njegovo ljubosumnost: njegova bivša zaročenka je ravno

padla nekemu filmskemu igralcu v naročje. Mladeniča je to tako razburi-
rilo, da je potegnil samokres in jo —
ustrelil. Na srečo samo na platnu...

Siamska dekleta se može z jetniki

London, julija.

Vsako dekle v Siamu, ki je dopolnilo 30. leto, ima pravico od oblasti zahtevati, da ji poišče moža. Oblasti to vselej tudi store in izberejo prosilcam može — me l jetniki.

V Siamu menijo, da je najboljšje zdravilo za poboljšanje jetnikov ženitev.

Kaznjenci, ki so jih obsodili na manjšo kazen, imajo pravico, da si sami izberejo ženo, takoj ko pa sklenejo zakon, jih spuste na svobodo.

S kaznjenci, obsojenimi na večje kazni, je pa nekoliko drugače: žene ne izbirajo sami, temveč med njimi ženske lahko izbirajo po mili volji. Če se kateri izmed kaznjencev noče poročiti, mu kazen takoj zvišajo. Zakon pa razveljavijo le zaradi res tehničnih vzrokov.

V teku let se je izkazalo, da so kaznjenci v takšnih zakonih postali dobri ljudje in skrbni možje in očetje in redko kdaj se je zgodilo, da bi takšen človek pozneje izvršil nov prestop.

Največja zbirka avtogramov slavnih ljudi

Pariz, julija.

Lastnik neke trgovine s starimi umetninami je prišel na kaj lahek način do največje zbirke podpisov najslavnejših ljudi današnjih dni. Iznajdljivi trgovec si je hotel priskrbeti popolno zbirko avtogramov vseh ljudi, ki o njih daces največ govore ali pišejo po vsem svetu. Da bi obiskal vsakega izmed njih, se je zbiralcu avtogramov zdelo predrago. Vedel je pa tudi, da bi bil ves njegov trud zaman, če bi jih v pismu prosil, naj mu pošljejo svoje avtograme. Zato si je izmislil nenavaden način, ki mu je uresničil njegovo željo.

V nekaj tednih je trgovec polizvedel za naslove vseh ljudi, ki je hotel imeti njihove avtograme. Potlej je sedel za mizo in vsakemu napisal pismo s tole vsebino: »Neki gospod je v vašem imenu pri meni naročil nekaj dragocenih starin. Preden naročilo izpolnim, vas prosim za potrdilo, da je ta gospod kupil te predmete na vaš račun.«

Odgovori so prišli zelo hitro in na vsakem je bil podpis osebe, ki je trgovec hotel imeti njen avtogram.

Bivši albanski kraljevski par se pravkar mudi na Poljskem. Na sliki vidimo bivšega albanskega kralja Zoga I. in kraljico Gera dino med dvema kraljevi-
ma sestrama v neki ulici Varšave, od koder bosta odpotovala dalje v Pariz.

Več ko sto gramov arzenika je pojedel in ostal živ

London, julija.

Pred kratkim je dopisnik londonskega dnevnika »News Chronicle« poročal iz Ahmedabada o nenavadni senzaciji, ki se je pripetila v tem indijskem mestu.

Dvajsetletni mladenič Kaj Kušrav Bakli, vnet pristaš Zaratustrovega nauka, je namreč pred skupino svojih sovrnikov Parsov, Hindujcev in muslimanov zaužil 113,40 grama arzenika in — ostal živ! Ze poprej je javno razglasil, da se bo dal politični z vrelim vinom, ali bo po pojedel kakšen hud strup in se naposled dal obesiti in bo kljub temu ostal živ, samo zato, ker trdno veruje v Zaratustrov nauk.

Pred skupino prič je mladenič najprej izprijel svoj nauk, potem je pa vsakemu ponudil trohico strupa, da bi se prepričal, da je res strup. Potlej je popolnoma mirno in trdno prepričan, da se mu ne bo nič zgodilo, vsega ostalega pojedel sam — množino, ki bi zadostovala za usmritev 900 ljudi.

Važnejše od dejstva

London, julija.

Londonski mestni svet je prekršil svojo svetovno znano angleško tradicijo: žensko je naredil za moškega. Prvič v zgodovini londonskega mestnega sveta so za letošnje zasedanje izvolili žensko za predsednico. Kljub temu pa mestni očetje delajo tako, ko da članica njihovega sveta na predsedniškem stolu ne bi pripadala nežnemu spolu. Nagovarjajo jo namreč kakor vse njene moške prednike z naslovom »sir« in začno sleherni nagovor s tem »zmožnim« naslovom. Za Angleže je tradicija tudi v tem primeru važnejša od dejstva.

Devet mesecev stara junica daje mleko

Sanski Most, julija.

V Sanskem Mostu se je pripetil zanimiv dogodek, ki je zbudil celo pozornost poljedelskih strokovnjakov. Tam je namreč devetmesečna junica, lasti revnega težaka, začela dajati vsak dan liter mleka.

Pojav je zanimiv tudi zato, ker se je zgodil po zastugi desetletne težakove hčerke Haseme. Dekletce ima namreč veliko veselje s kravami in zmedrom, kadar je šla mati mlast kravo, je šla hči z njo v hlev in vlekla mlado telico za vime, da bi se tudi sama naučila molziti. Telčki je bilo šele tri mesece. Toda vsak dan, ko je videla mater, je tudi mala Hasema »molzla« telčko. To je trajalo nekaj mesecev in glej: iz vimena Hasemine »kravice« je lepega dne res priteklo pravo, belo mleko.

Oče in mati sta hčerki kupila vrč in začela je molziti. Vsako jutro in vsak večer odleje namolze po pol litra mleka. Okoličani se na moč čudijo; v začetku niso hoteli niti verjeti, zdaj pa že vsa okolica daleč na okrog ve, da mala Hasema vsak dan od svoje devetmesečne kravice namolze liter mleka.

Novela „Družinskega tednika“

Rdeči balonček

Napisala
O. BOHEIMOVA

Z roko v roki sta šla skozi vrvenje na zabavišču, a kljub temu je bil Jürgen Bergstrasser tako zelo daleč od Elizabete. Peljala sta se na velikem kolesu in uživala pogled na razsvetljeno mesto pod seboj. In vendar sta bila oba zaljubljenca nad bučnim morjem luči kakor dve majhni izgubljeni zvezdi, ki se njuni poti cepita v dve smeri. Kakšna tuja sila je vlekla Jürgena od Elizabete? Videla je, kako se je obrnil k smehljajočemu dekletu in se igral z ljubko opico, ki je čepela na lajni, da bi dekletce odvrnil od joka. Lepi in topli pomladni večeri srečnim ljudem prinesejo še več sreče, žalostne pa napravijo še bolj brezupne, si je mislila Elizabeta. Opazovala je obraz ljubljenega Jürgena, toda bil je tuj in mrk. Nehote je zahtela.

Jürgen Bergstrasser je bil kakor večina moških, če vidijo solze, v zadregi, pomešani z ganjenostjo. Kakor bi hotel potolažiti otroka, ji je hitro kupil velik rdeč balonček, potem se je pa iz strahu pred preprihom izgovoril, da ima važen sestanek s poslovnimi prijatelji, da bi se lažje ločil od nje. Po nudi se je Elizabeta, da jo spremi domov.

Dekle je odkimalo. Strah jo je bilo tišine njenega majhnega ateljeja, ki ji je v njem skoraj sleherni predmet zbujal spomine na srečo, ki je je — Elizabeta je to zanesljivo vedela — za zmerom konec.

Pogumno se je nasmehnila s pobešenimi trepalnicami, da bi zadržala solze, ki je Jürgenu podala roko. Njegova visoka postava je kmalu izginila v gneti, nobenega pogleda in zamaha v pozdrav!

Elizabeta je držala v tresočih se ro-

ki! Da ne bi kdo mislil, da ima v vodi protistrup, je zaužil arzenik čisto na suho brez vode.

Dopisnik »News Chronicle« je bil tudi navzočen in je poprej, preden je stresel Bakli strup v usta, vzel nekaj tega strupa in ga dal pozneje analizirati nekemu vseučiliškemu profesorju, ki je ugotovil, da prasek vsebuje 99,749 odstotka arzenika!

Angleškemu časnika ju je sam Bakli izjavil, da se mu je to medicinsko čudo posrečilo samo zaradi njegove vere v Zaratustro.

»Kaj takšnega, ali pa vsaj podobnega,« je dejal Bakli, »lahko napravi vsakdo, kdor trdno veruje v Zaratustrovo vero.«

Kakor znano je bil Zaratustra osnovatelj vero v 7. stoletju pred Kristusom v Perziji. Učil je tako imenovani dualizem. Dejal je, da sta na svetu dobri in zli duhi, ki se neprestano med seboj bojujejo. Bog dobrega si je za pomočnika izbral človeka, ki mu pomaga v njegovi borbi in bo nekoč tudi zmagal.

Nov poklic

Newyork, julija.

Neka opekarna v Hazeltonu v ameriški državi Pennsylvaniji ima trideset poštnih golobov, svojih trgovskih zastopnikov. Ptiče na brzojavno naročilo

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

Stetje od ničle navzgor smo podelovali po Arabcih. V Evropi ga je uvedel šele cesar Friderik II. v začetku 13. stoletja. Zdaj je štetje od ničle, po arabsko »zero«, eno najvažnejših opor v našem računskem sistemu. Leta 1236 je neki znameniti učenjak svetoval cesarju Frideriku, da bi bilo dobro šteti po arabskem sistemu z začetkom pri ničli. Cesar je privolil v njegov predlog in tako so tedaj slavnostno pričeli novo štetje.

Neki statistiki so izračunali, da bi ves denar, ki smo ga kdaj zaslužili in je bil v svetovnem prometu, pa so ga ljudje z vojnami, raznimi nesrečami itd. spet porabili, komaj zadostoval, da bi v zlatu postavili štiri nadstropno palačo. Denar je vseeno zelo čudna zadeva, kaj ne? Temu ali onemu bi torej popolnoma zadostoval temeljni kamen takšne zlate hiše...

Znanstveniki in alkimisti prejšnjih časov so si pogosto belili glavo, v katerem letnem času je Bog oče ustvaril svet. Geograf Mercator (umrl leta 1594) se je naposled odločil za poletje, toda to njegovo trditve je njegov sodobnik Calvinus takoj ovrzel. Zgodovinar Fogel je pa v svoji knjigi »Manducatio ad historicum universalem« postavil trditve, da je Bog ustvaril svet v septembru. Leta 1759 je pa napisal geograf Gottlieb Endesfelder: »Bog je ustvaril svet pred

pošiljajo odjemalcem v daljavi 350 kilometrov. Na nogi imajo kovinasto cevko z najnovejšimi prospekti in računalnico.

Če torej stavbeniki in arhitekti dobe majhno kletko z golobom, že vedo, kaj je treba storiti. Kajti te vrste trgovina bo kmalu praznovala že svoj desetletni jubilej. Kdor hoče preklcati svoje naročilo, napiše na priloženi formular datum in čas in goloba izpusti.

Te vrste »trgovski potniki« prinesejo dobra naročila. Službo izdrže kakšnih šest let. Vsak golob gre enkrat na teden na »potovanje«. Golobi, ki so že opravili svojo službo, gredo v pokoj. Podjetje jih iz hvaležnosti za njihovo vestno službo hrani do njihove smrti.

Ženska nenavadno usmiljenega srca

London, julija.

Potniki, ki kupujejo časopise na železniški postaji Waterloo v Londonu od neke postavne, nasmejane prodajke, niti pojma nimajo, da jo njeni prijatelji s polno pravico imenujejo »Anny z velikim srcem« ali pa »Anny iz Dartmoorja«.

Ta dva pridevka je dobila zato, ker že celih devet let nosi knjige, časopise, nasmeške in od časa do časa tudi kakšen šiling tistim, ki jih je usoda privedla v zapore jetnišnice Dartmoor.

Prvikrat je vedra ženska prestopila prag te hiše, ko je obiskala neko svojo prijateljico. Pri tej priložnosti se je

razgovarjala tudi z drugimi jetniki. pripovedovala jim je novice — in od takrat se ji je zdela dolžnost, da jih je v svojem prostem času stalno obiskovala.

In res, zdaj nima nobena ženska na Angleškem tako nenavadnega kroga prijateljev kakor ta prodajalka časopisov. Ko njeni prijatelji iz zapora odsede svojo kazen, redko kdaj kdo ne izrabli priložnosti, da je ne bi obiskal. Celo z malenkostnimi darili ji vračajo njeno ljubeznivost. O božiču dobiva Anny mnogo čestitk iz zapora in prejšnje leto jo je celo na večerjo povabila skupina prijateljev, ki so prestali kazen in so po njenem zadržanju zdaj našli pravo pot.

Otok »Medeni mesec«

London, julija.

V prelivu La Manche je majhen otoček Sack. Ta otoček bi se pa moral prav za prav imenovati »Medeni mesec«, kajti pred kratkim je prispelo na ta otok 16 novoporočencev iz Angleškega, Francoskega in iz Newyorka. Vsi ti mladi ljudje so se naselili na tem majhnem otočku, kajpak samo za nekaj »medenih tednov«.

Dva mladoporočenca sta prispela na ta otok samo zato, ker so pred 28 leti tudi njuni starši preživeli medene tedne na tem blagoslovljenem otoku. Prebivalci tega nenavadnega otočka so zelo ponosni in že premišljajo, ali ne bi kazalo razpisati posebnega davka za novoporočence...

Le redko kdaj vidimo podgane v velikih množinah, navadno samo tedaj, kadar se boje. Še nikoli se pa ni doslej zgodilo, da bi videli toliko podgan hkrati na enem mestu, kakor te dni na Angleškem, in sicer na cesti, ki vodi v Benthly. Tisoče in tisoče podgan je bežalo čez cesto, bilo jih je toliko, da so ustavile za pet minut ves avtomobilski in drugi promet na tej cesti.

Marsikaj ve povedati zgodovino o jedilnici rimskega vladarja Neronu. Vse v njej se je vrtilo. Strop in stene so bile poslikane s slikami letnih časov in so se dale zavrteti. Če je bila pomlad, so izpod stropa po vsaki jedi padale pomladne cvetlice: parmeške vijolice in mandljevo cvetje. Pozimi pa je rosilo nebo bele listice svežih vrtnic, namesto snega.

Nikar ne mislite, da so samo ljudje kratkovidni. Tudi živali so kratkovidne, posebno psi in konji. Pri angleških plemenskih konjih-dirkačih so večkrat opazili, da se ta ali oni konj pogosto spotika. Lastniki in ljubitelji teh dragocenih konj so dali svoje živali preiskati in veterinarji so ugotovili, da so bili vsi ti konji kratkovidni. Doslej pa še nismo nič slišali, ali se da ta nedostatek pri živalih odpraviti in ali bodo tudi konji nosili naočnike.

Veselo je

tako so izdatna, poceni

in varčna v uporabi:

ELIDA MILA

Za žene, ki imajo rade dermatološko preizkušeno milo:

ELIDA MILO
CVETIC

Cementna mešanica proti megli

London, julija.

Največja težava za avtomobiliste na Angleškem je megla, ki ob vsakem letnem času nepričakovano pade in na lepem ni mogoče videti niti deset korakov pred sabo. Svetilke proti megli in rumeni zastori pogosto prav nič ne zaležejo.

Pred kratkim je pa neki Peter Harle iz Sunderlanda iznašel neko cementno mešanico, sestavljeno iz različnih snovi, ki pa njenega recepta ne izda. Trdi pa, da je mogoče po cesti, tlakovani s tem novim tlakom, voziti z največjo sigurnostjo. Mešanica je namreč tudi na sto metrov daleč v najgostejši megli razločno vidna. Če je novi izum tudi praktičen, bodo pokazali poskusi.

Poravnajte naročnino!

čul in zlagal pesmi, da bi se z njimi udeležil nagradnega tekmovanja. Zdaj so se mu zdeli verzi prazni, obrabljeni in pusti. Z vročimi očmi je strmel na strehe mesta, ki se je prebujalo v porajajoči se pomladi kakor živali iz dolgega zimskega spanja. Na lepem je zaplesal nad strehami rdeč balonček. Prinesel ga je nežni jutrnji vetrček in ga zanašal sem in tja, ko da bi ga bilo izgubilo med igranjem nebesno dete.

Pesnik je očaran vstal, se nagnil skozi okno, da bi zagrabil balonček, prvi sončni žarek ga je obsvetil skratno rdeče, padel je in se spet dvignil. Zdelo se je, ko da bi se hotel ponorčevati iz moža v podstrešni sobici, dokler se ni dal naposled vendarle ujeti.

Pesnik je držal v roki nežno stvarco kakor obdarovan otrok in bral napis: »Elizabeta te pozdravlja!«

Življenje je teklo dalje in čas je začel rano, ki jo je Elizabeta prizadejala prva ljubezen. Sedela je v majhnem ateljeju, risala je vzorce za tvorila in rokavice, prav tako kakor poprej, le da ji zdaj veseli žvižg spodaj pred

hišo ni dal znamenja za prazničen večer.

Sreče ni mogoče izsiliti, je premišljevala Elizabeta ob dolgih večerih, ki jim ni hotelo biti konca in ko je bilo tako težko zaspati. Smehljala se je prav tako ljubeznivo kakor poprej, ko je odjemalkam primerjala rokavice z nazobčanimi zapetji, jahalne rokavice ali pa dolge mehke rokavice iz irhovine, ki so se prijetno oprijemale ženskih lakti.

»Vaše rokavice so kakor poezija,« je dejala neka odjemalka. K tej obleki mi morate sešiti čisto svojevrstne rokavice.« Elizabeta, ki je brez misli prestavljala neki časopis, je na lepem zardela, takoj nato pa prebledela. Kolena so se ji tako zašibila, da je morala sedeti.

Mlada dama jo je osuplo pogledala. Kaj se je zgodilo dekletu? Elizabeta je bila pa z mislimi daleč odondod. Videla je rdeči balonček, kako je plaval obznan od jutrnje zarje nad strehami spečega mesta, videla je, kako sta se stegnili dve osamljeni roki, ki sta potem prišli za pero, da bi napisali pesem, pesem o nepozabni, oddaljeni, a vendar tako zaželeni Elizabeti. Pesem je dobila pri nagradnem razpisu drugo nagrado. Klic po Elizabeti, tuj človek je sanjal o njej, v svoji domišljiji jo je klical k sebi, njo, ki bi od osamljenosti skoraj umrla. »Kje te najdem Elizabeta?«

Mlada dama se je dobrohotno nasmehnila, ko je čez Elizabetine rame brala pesem mladega Mihaela Vendelina, ki je kar na lepem postal tako priljubljen.

»Povedala bom pesniku, kakšno navdušenje so zbudili njegovi verzi,« je dejala odjemalka smehljaje se. »Jutri ga bom najbrž srečala na zabavi, ki zanjo potrebujem dolge rokavice. Saj jih boste izgotovili?«

Elizabeta je strmelala v damo z lahkim nasmehkom.

»Zanesljivo,« je zašepetala, »recite, prosim gospodu Vendelinu, samo tri besede: »Elizabeta vas pozdravlja!«

Mihael in Elizabeta sta se sprehajala v smehljajočem se poletnem jutru, kakor bi bila že tisočletja brat in sestra. Premišljevala sta čudno moč usode, ki ju je združila. Zato sta molčala. Ob žitnem polju je rasla lipa in poletni veter je vel nad valujočim žitom.

Tedaj je spregovoril Mihael Vendelin; pripovedoval je Elizabeti, da je bilo njegovo delo pusto in prazno, brez krvi in življenja, dokler ni prifrloval v njegovo podstrešno sobico rdeči balonček. Lahno je pobožal Elizabetine roke, ki so polne pričakovanja počivale v njenem naročju.

Sedla sta na rob travnika. Mihael Vendelin se je zazrl v roso kapljico, ki so se v njej zrealile mavrčne barve. Avtomobili so drveli po cesti kakor izpuščene živali. Elizabeti se je zdelo, da je spoznala obraz moža, sedmega za krmlom. Morebiti je bila samo prevara, samo daljna podobnost s človekom, ki je nekoč mislila, da ga ljubi. Naj je bil ali ne, Elizabeta je bilo kakor bi odnašali mimodreči avtomobili zadnjo sapico bolestnega spomina v blestečo daljavo.

»S to kilometri drve v svet,« je pripomnil Mihael Vendelin, ko je smehljaje se gledal za avtomobili, kakor bi uganil Elizabetine misli. »Iščejo dajavo, v daljo hočejo, ker mislijo, da bodo tam našli srečo, a hite mimo nje.«

Oblak prahu se je dvignil in se razkadi kakor dim proti temnosinjemu nebu.

»Mimo majhnih življenjskih dragocenosti vozijo, a prav te ustvarjajo veliko srečo. Pogledaj roso kapljice, ali ni lepa kakor nobena stvar na svetu, v njej se zreali ves svet, noben oblak prahu je ne more skaliti, tako čista in jasna je...«

Rosna kaplja se je bleščala kakor diamant, ko se je Mihael Vendelin sklonil k Elizabeti in jo poljubil.

Avtomobil je pa izginil kakor volikanski železni brošč v sinjino prekrasnega dne.

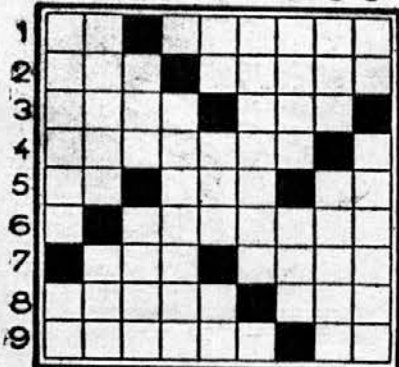

Za vkuhanje kupi previdna gospodinja samo preizkušene steklenice znamke REX
JULIJ KLEIN
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Križanka in uganke Razgovor treh trdovratnih samcev o ženskah in zakonu

KRIŽANKA št. 24

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Pomen besed:

Vodoravno: 1. pesnitev; namera; 2. drevo; moško ime; 3. ptica; koristna rastlina; 4. prerokovanje; 5. predlog; nota; veznik; 6. rusko mesto; 7. voščen izdelek; 8. mesto blizu Sušaka; 8. neke določene barve; 8. plem; 9. razprava; veznik.

Navpično: 1. trda smola; začetnici slov. skladatelja; 2. posledica sovražnikove premoči; ujeta; 3. del živalskega telesa; maščoba; 4. kraj v Sloveniji; 5. prvi dve črki v abecedi; izvor; nikalnica; 6. športnik; 7. romunsko mesto; veznik; 8. mesto v Dalmaciji; pogreb; 9. kvarta; običaj.

ERKOVNICA

O P I Š I H
D N I D O V
P J B O P E
I A R D S L
R T A G O A
A R I V O G

ENACBA

(A—g) + (B—d) + (C—k) + (D—s) + (F—n) = x

A = stran neba,
B = praznik,
C = poljska rastlina,
D = dalmatinski otok,
E = češko ime,
x = država.

IZPOPOLNILNICA

ONAEBAOPKOPUON

ALTAČATSTADAOS

Namesto zvezdic vstavi prave črke, da dobiš v vodoravnih vrstah besede, v srednji vrsti pa ime in priimek slovenskega pesnika.

PLOT

A S J V E Č N
E R T A O T V O
K I O M S L O
I E S L A V Š

Premikaj navpične vrste tako, da dobiš v vodoravnih vrstah besede!

VERIGA

— RA —
— VA —
— RI —
— PA —
— LI —
— LO —

Namesto črtic vstavi prave zloge, da dobiš trizložne besede. Zadnji zlog vsake besede je hkrati tudi prvi zlog naslednje besede.

PIRAMIDA

A
A A
A A A
A K K K
K K N N N
O O O O R
R R R R T T

Pomen besed: 1. samoglasnik; 2. bog solnce; 3. vodna žival; 4. ud; 5. turško sveto pismo; 6. debel papir; 7. Koroška.

Vsaka beseda ima iste črke kakor prejšnja in še eno novo.

Rešitev ugank iz prejšnje številke

Križanka: Vodoravno: as, kapica, noj, Taras, Rok, Lermontov, Logatec, in, vrt, so, nogomet, kov, teta, Homer, del, precep, Ra. — Navpično: anilin, HP, Bolon, kor, jog, Nome, ta, trg, re, paletot, Irec, meč, car, seter, as, Motila.

Magičen kvadrat: dopis, oliva, Pilat, Ivana, satan.

Opeke: Kdor z mečem rožlja, bo z mečem pokončal.

Razunska uganka: Bratje imajo po 12, 16, 20 in 24 let.

Verigaz: opera, ravšina, napaka, kadilo, lopata, Talija, jagoda — o d a.

Skrite besede: Doba, rana, usta, želo, Ivan, Neva, slon, kava, Iran, toga, emir, delo, na, da, Ibar, kopa — Družinski tednik.

Prav te dni sem zašla v družbo treh trdovratnih samcev. To je bilo odrihanje čez ženske in čez zakon! Vsi trije zagrizeni nasprotniki sedmega zakramenta so si dali duška v prav nenavadnem modrovanju. Morda bo v tem modrovanju kakšna iskrica tudi za vas, zato sem se odločila, da vam ga popišem.

»Kakšna je pa idealna žena?« sem vprašala najhujšega izmed njih.

»Idealna žena?« se je začudil.

»Takšne sploh ni. Hm, počakajte: idealna žena bi morala biti takšna kakor moja mama.«

»Kakšna je pa vaša mama?«

»Ja, mama je pa mama. Opoldne, ko pridem domov, me že čaka kosilo. In takšno kosilo, kakršno si jaz želim. In kompot, spet takšen, kakršnega jaz rad jem. Nič ne vem, odkod vse to pride in kako: kar pred pogrnjeno mizo se znajdem, pa jem. In hlače imam zmerom zlikane in gumbje pri srajcah prišite. Mama pa tudi ni nič radovedna. Nikoli ne sprašuje, v kakšno družbo hodim in moji prijatelji so njeni prijatelji. Pa še več. Nikoli me ne ošteva, če prepozno pridem domov, rada me ima in me ne opravlja svojim prijateljem, ker sploh prijateljic nima. Skratka, ničesar ne zahteva od mene.«

»Saj je marsikatera žena tudi takšna,« sem skušala ugovarjati. Pa mi je že drugi segel v besedo.

»Se malo ne. Žena od moža zmerom nekaj hoče. Ali hoče imeti obleke, ali hoče, da gre v gledališče z njo in njeno prijateljico, ali pa hoče, da v vročih poletnih dneh je juho. Mož pred ženo nikoli nima miru. Če pa hoče na primer mož zvečer v družbi prijateljev popiti čašo piva — kajpak mora ženo vzeti s seboj — žena zagotavlja: 'Moj mož sploh ni žejen. O, on nikoli ni žejen.' In tako si še ob tisto čašo piva.«

»Sploh je z ženskami strašen križ,« je prišel tretji. »Hočejo, da bi mi možje garali, žene naj bi pa hodile na počitnice, lepo na morje, ali pa v pla-

nine. Če ji pa skušaš razložiti, da tvoj zaslužek ni dovolj velik za takšno razkošje, si 'tiran', 'siten dedec' in ne vem, kaj še vse.«

»Sploh imajo ženske izraz 'tiran' zelo rade,« je skočil v pogovor najhujši izmed njih. »Jaz imam z ženskami kaj slabe izkušnje. Skoraj vsako dekle ima sicer svojega fanta, nekje ima pa še rezervo, za vsak slučaj. Kakor hitro pa stakne dekle kakšnega bogatega, potlej zbogom fant in zbogom 'rezerva', velja samo še tisti, ki ima kaj pod palcem. Teda pa na sestanku 'noge bole' in na koncu koncev ti dekle izjavi, da ji je zdravnik nasvetoval 'malo spremembe'«.

»Zdaj imamo res še prijetno življenje, ko smo svobodni,« je prišel modrovati eden izmed njih. »Zdaj

Monogrami — entel — ažur
gumbnice — gumbi — plise
fino in hitro izvrši

Matek & Mikeš

LIJUBLJANA, Frančiškanska ulica

Vezenje perila, predtisk ženskih ročnih del

lahko sedem na kolo, se kopljem ob Savi in nihče mi ničesar ne očita. Če bi šel pa z ženo k Savi ali pa z dekletom, ne bi smel batinati, mazati bi se moral z nekakšnim oljem, da bi me sonce preveč ne ožgalo, in poslušati, kaj bi bilo dobro za zdravje moje ljube družice.«

»Ženske so premetene, prijatelj, zmerom hočejo kaj stisniti iz moža. Če ti žena pride s predlogom, da bi šla rada na morje, potlej to pomeni, da bi rada imela nov klobuk. Ona dobro ve, da ji morja ne moreš dati, za odkupnino si pa izgovori klobuk. Vidiš, takšne so.«

»Kaj pa če ji tudi klobuka ne ku-

piš?« se je oglašil tisti, ki je imel še najmanj 'bridkih' izkušenj.

»Ja, potlej si pa tiran. Tiran gor, tiran dol. In prihiči tašča in te prime, kaj delaš z njeno hčerjo. Saj jo boš še v grob spravil! In prijatelji te srečujejo in majejo z glavo: kakšen zakonski mož pa si, žena kar hira ob tebi. Ti pa ne veš, kje se te glava drži. Doma je vse narobe. Ker si 'tiran', ni nič kuhanega, nič zlikanega, nič pospravljenega. Žena kuha jezo in se dela, kakor da si ji storil največjo krivico. In če ti je usoda posebno nemila, se prav tisti čas pojavi nekdo, ki je vse bolj prijazen in dober kakor ti in še nekaj denarja ima po vrhu, potlej pa zbogom žena in zakon...«

»Tako hudo pa res ni,« sem se skušala postaviti za nečini spol.

»O, pa še huje. Sploh pa ta današnja dekleta. Samo zaljubljena pisma bi brala; če ne znaš pisati dolgih in sentimentalnih zaljubljenih pisem, pri njih nič ne pomeniš. Tisti, ki znajo, so 'kavalirji', če pa ne znaš ali ne maraš, si pa 'štor' ali 'kmet'. Prav nič ni z dekletili.«

Vsi trije v zboru: »Hvala Bogu, da smo še samci in svobodni!«

»Kaj pa vaše matere, saj so tudi ženske?«

»Mame so pa mame...«

»Oh, te ženske, le zakaj ne moremo živeti brez njih! Na koncu pa si le vsak naprti takšen križ na ramo!«

Saška

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Jedilnik za skromnejše razmere

Četrtek: Polpeti, pečen krompir, solata. Zvečer: Polenta, kava.

Petek: Krompirjeva juha, pečenjak, kompot. Zvečer: Solata s trdo kuhanimi jajci.

Sobota: Kruhova juha, pljučni cmoki, solata. Zvečer: Mlečen močnik.

Nedelja: Goveja juha, naravni zrezki, pečen krompir, solata, kompot. Zvečer: Hrenovke, kava.

Bela volnena jopica, v obliki prog pošita s črnimi trakovi, vmes pa posuta s cvetlicami in smrekovimi vejicami.

Ponedeljek: Ješprenček s svinjsko nogo, sirov zavitek. Zvečer: Mlečen riž.

Torek: Zelenjavna juha, kruhovi cmoki, solata. Zvečer: Palačinke, čaj.

Sreda: Jetra v omaki, ajdovi žganci. Zvečer: Krompirjeva solata, kava.

Jedilnik za premožnejše

Četrtek: Goveja juha z rižem, pečen krompirček, nadevana čebula, solata. Zvečer: Makaronov kipnik s solato.

Petek: Fižolova juha, ocvrte ribice, solata, borovničev zavitek. Zvečer: Palačinke, kompot.

Sobota: Goveja juha, krompirjev pire, špinata, prepražena govedina. Zvečer: Vampi s parmskim sirom.

Nedelja: Zelenjavna juha, ponarejen zajčji hrbet, dušen krompir, solata, čokoladni kifeljci, kompot. Zvečer: Prepražena šunka, krompirjeva solata.

Ponedeljek: Cvetna omaka, špageti z drobtinami, solata. Zvečer: Pljučka s krompirjem.

Torek: Kruhova juha, polpeti, dušen riž, solata. Zvečer: Zdrobov narastek s šodojem.

Sreda: Golaževa juha, marelični cmoki, kompot. Zvečer: Ocvrta jetra, solata.

Pojasnila:

¹ Nadevana čebula: Olupi več velikih čebul, kuhaj jih četrt ure v slani vodi, odcedi jih in deni za pet minut v mrzlo vodo. Nato jih izdolbi in nadevaj s telečjo sekanico, ki si ji pri-mešala 2 rumenjaka, nekoliko kisle smetane, soli in sesekljane peteršilja. Povrh nakapaj presnega masla ali masti. Zložijo čebule v kozo na mast, prideni nekoliko juhe in čebule duši toliko časa, da bodo mehke, a pazi, da ne razpadejo. Potlej jih polij s sokom, ki so se v njem dušile, a poprej še odlij mast.

² Ponarejen zajčji hrbet: Nastrgaj govejega mesa kakor strgaš jetra in prida nekoliko sesekljane slanin, pol v juhi namočene žemlje, čebule, soli, popra in 1 jajce. Iz tega nadeva napravi obliko zajčjega hrbla, pretakni ga s slanino, zavij v dobro namaščen bel papir in ga speci.

³ Čokoladni kifeljci: Pol litru mleka prida počasno približno šest žlic moke, 10 dek nastrgane čokolade in 10 dek stolčnega sladkorja. Testo mešaj tako dolgo nad ognjem, da se zgosti. Namaži ga z mokrim nožem za prst na debelo na pekačo, pomazano z mastjo in postavi na hladno. Ko je popolnoma mrzlo, ga nekoliko segrej in zvrni na desko, posuto z moko. Izreži polmesece, namaži jih z razmotaanim jajcem in povlaj v drobtinah, ki si jim pri-mešala moko. Kifeljece ocvri na presnem maslu in posuj še prav vroče na gosto z nastrgano čokolado.

⁴ Cvetna omaka: Skuhaj cvetačo v slani vodi, da bo mehka in jo odcedi. Potlej vlij v lonec kozarec dobre goveje juhe, prida 3 rumenjake, sok pol limone, nekaj žlic vina in malo soli. Omako zmotaj in ko se zgosti, daj cvetačo v plitvo skledo in jo oblij s to omako.

PLAČAJTE
NAROČNINO!

Za Vas gospodinje!

Samo češki kozarec za vkuhanje sadja znamke „FRUTA“
Vas zadovolji.

generalno zastopstvo za Jugoslavijo

„STAKLO“ B. TOBER

ŠT. VID.

TELEFON 734

Zdi se, da včasih žele matenosti pripomrejo k učinku obleke. Sploh si v zadnjem času moda prizadeva, da ostane obleka kolikor mogoče nevtralna, zato je pa vse ostalo, kar spada k njej, res učinkovito. Moda ima tudi to dobro lastnost, da je na primer kakšen dobro ukrojen kostim zmerom moderen, če mu prenovimo okrasje. Na naši zgornji sliki vidite lepe rokavice iz svinjskega usnja, pošite z rjavo svilo. Prav tako sta nad vse zanimiva oba čevlja, prvi z nazobčanim podplatom, drugi pa s peto, podobno zagosti. Prekrasna je garnitura, ki bi se je razveselila sleherni izmed nas. Narejena je iz lepega usnja in upošteva vse, kar si želi moderna dama.

Moda na peščini

Lani se je še marsikatera utegnila izogniti 'shortsu', kratkim, ljubkim hlačkam za na peščino. Lani smo se pisali, da se te hlačke podajo samo nežnim, vitkim in lepim postavam. Tudi letos bi radi to zapisali, toda naše dame so nas prehiteli. Na peščini nosi mlado in staro, suho in debelo slavne 'shorts'.

Krivicu bi pa delali tem hlačkam, če bi dejali, da so neprimerni. Toda vseeno se bo marsikateri debelušni ženski zdelo pametneje obleči na peščini kaj drugega. Tudi v tem primeru si ni treba letos beliti glave. Kolikor bolj pisano si oblečen, kolikor svojevrstnejši kraj ima obleka za peščino, toliko bolj boš zbujala pozornost in občudovanje. Samo pazi, da se to občudovanje ne bo v trenutku spremnilo v posmeh — to je pač odvisno od tvojega okusa.

Na peščini vidiš precej kratkih, nabranih kril, za debelejša dame, namesto shorts. Ta krilca so nabrana tako kakor dečke, samo da segajo komaj nekaj centimetrov nad kolena. Drobne in suhe ženske imajo namesto shorts nabrane hlačke, 'turske hlačke' smo jim včasih dejali. Precej je videti tudi kratkih hlačnih kril, samo do kolen, pogosto drobno nagubanih ali plisiranih. Ta krila so navadno iz svetlega platna in so primerna za starejše dame.

Tudi kopalni plašči, tesno ob životku in speti samo spredaj v pasu so letos še v modi. Nosimo jih navadno v isti barvi kakor so shorts. Za veslanje vidiš v velikih, svetovnjaških kopalniških največ moške dolge hlače iz temno modre ali sive flanele, z mornarskimi bluzami. Ta obleka je zelo čedna in praktična.

Shorts se poda najbolj drobnim, dobro raščnim ženskam z ozkimi, gibljivimi boki. Zelo pripravne so iz belega platna in ne prekratke. Za promenado na peščini so takšne hlačke dovoljene, toda za mesto, obmorsko kopalnišče, je bolje, če tudi ženska s kar najlepšo postavo obleče čeznje kakšen pripraven kopalni plašček.

Moda na peščini priporoča letos mnogo kopalnih oblek iz blaga v najbolj pisanih vzorcih. Takšne kopalne obleke se zapirajo in odpirajo ob levi strani s patentno zadrgo in so zelo praktične, ker so hladnejše od kopalnih oblek iz volne. Priporočljive so po sebi za sončenje. Razen novih kopalnih oblek, kratkih nabranih hlačk, vseh mogočih kopalnih plaščev, vidiš letos na peščini mnogo širokih klobukov, zavezanih pod brado s pisanimi petljami iz žoržetnega krepa, mnogo

Praktični nasveti

Kumarice bodo ostale dolgo sveže in trde, če jih boste zavili v kos vlažnega svilene papirja in jih položili v mrzlo shrambo.

Če imate lep senčnat vrt, si nikar ne kratite izrednega užitka, da ne bi v njem tudi malicali. Delo si boste v dosti olajšali, če si boste nabavili dolgo, nizko košaro, ki jo vidite na sliki. V njej boste brez težav nosili vso svojo posodo sem in tja.

Za ljubko in

palno obleko potrebujete 300 gramov travnatozelene kopalne volne in 20 gramov lepe rjave. Poleg tega še pletilke št. 2 in pol in gumb.

Vzorček je čisto preprost. Vsekozi eno levo in eno desno, ki se pa v vsaki vrsti menjata.

Za desno hlačnico (I.) nasujete 188 petelj in dodajte v vsaki četrti vrsti po eno petljo šestkrat. Pri višini 8 cm začnite snemati, in sicer:

Na desni strani: V vsaki drugi vrsti snemajte 3 petlje, potlej 2 in po 1 petljo 17 krat. Potlej pa po 1 petljo v vsaki četrti vrsti dvakrat.

Na levi strani pa takole: na vsaki dve vrsti 3 petlje, potlej 2 in po 1 petljo 32 krat. Naprej na vsake štiri vrste trikrat po eno petljo. Pri višini

pisanih pahovk s prišitimi senčniki, mnogo pisanih mrežic za lase, pogosto iz pisane rafije, prav nenavadne naočnike, ki jih zavezuje s trakom zadrž na temenu, in še nešteto drugih novosti. Vsaka kopalna se pač ravna po geslu: »Kakor kdo more«.

Otrokova prehrana

Ko mlada žena postane mlada mamica, jo začne od vseh strani oblegati stare tete in prijateljice in hodijo občudovati njenega črvčka. S tem v zvezi so pa neizogibni tudi vsi mogoči nasveti, ki jih ji priporočajo. Prva ji svetuje glede otrokove obleke, druga spet glede vzgoje, največ nasvetov pa dobi glede prehrane. Saj je pa prehrana res najvažnejša in zato ji moramo posvečati največ pozornosti. Mlada mamica dobiva pa toliko »koristnih« nasvetov, da ne ve več, po katerem bi se ravnala. Ko je otrok še majhen, je še lahko. Ko pa dobi zobke in shodi, potlej pogosto mlada mamica res ne ve, kaj mu sme dati in česa ne sme. Navadno matere otroku s petnajstimi do osemnajstimi meseci začno dajati vso lahko prebavljivo hrano, če niso prav natančne, tudi vso hrano, kar od kraja. To je pa seveda napak. Otroku res da včasih ne škoduje, prej ali slej se pa le maščuje s to ali ono boleznijo.

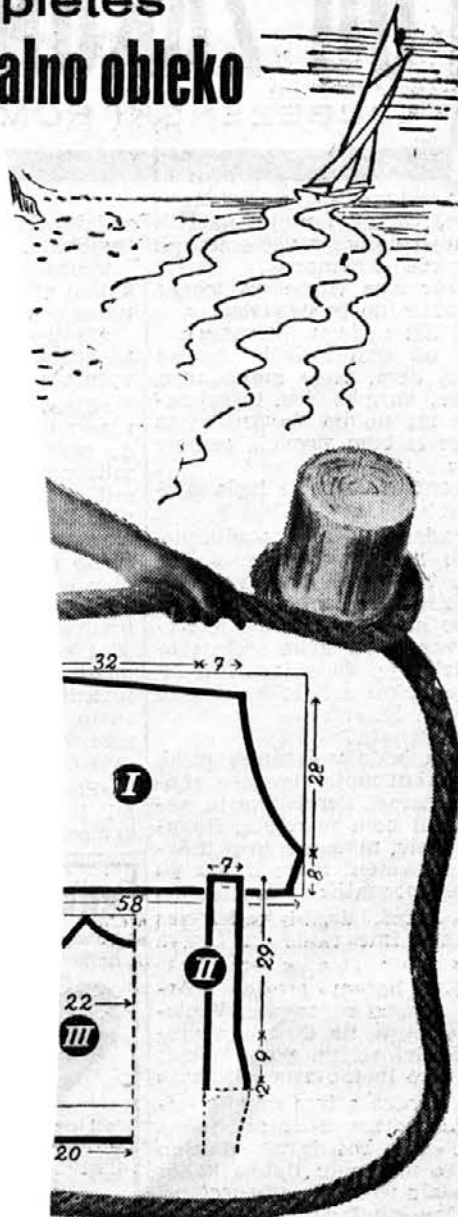
S tem v zvezi mi je dejal neki zdravnik specialist:

»Svetujte vašim bralkam, naj dajo otroku, ki ga nehajo dojeti, to se pravi od desetega do kakšnega osemnajstega meseca, pet obrokov na dan. Teh pet obrokov naj obsega liter mleka, lahko tudi redkega vkuhanega

ČIST BEL OBRAZ

v 10 dneh z uporabo FEMINA kreme proti PEGAM. Suha ali mastna 20 - din. Do povzetju pošilja: PARFUMERIE BALOG — STARI BEČEJ, Dunavska banovina.

Spleteš alno obleko

20 cm snemite najprej 44 petelj, potlej pa štirikrat po 17 petelj.

Levo hlačnico pletite prav tako, samo v obratnem smislu.

Za prednji del telovnika nasujete 130 petelj in 7 cm visoko pletite v rebrastem vzorčku, to se pravi eno levo in eno desno. Potlej naprej v običajnem vzorčku. Na obeh straneh dodajte po eno petljo na približno dva in pol centimetra. Zdaj vam priporočamo, da si po našem kroju št. III. napravite kroj na papirju in snemate po njem. Pri višini 36 cm snemite v sredi 30 petelj in se spet natanko ravnajte po kroju, da boste lepo zaokrožili vratno odprtino. Pri višini 42 cm morate sneti zadnjo petljo. Drugi del, ki ste ga morali prenehati delati, zdaj dokončajte. Za hrbet nasujete 122 petelj, sicer pa pletite prav tako kakor prednjega.

Za hlače morate naplesti tudi pas (II.), ki ga potlej podložite z navadnim blagom, da se ne raztegne. Zanj nasujete 20 petelj in pletite 6 vrst. Potlej napravite gumbnico in pletite dalje. Pri višini 29 cm dodajte na levi strani na vsake 3 cm štirikrat po eno petljo. Potlej pa prav tako snemajte. Ko je pas dolg 78 cm, ga končajte.

Zdaj najprej provizorično sešijte hlačnice in šele potem prav na gostu. Zraven prišijte podložen pas in gumb.

Telovnik sešijte ob stranskih robih. Naposled spleteš še rjavo-zeleno-rjavo progo, široko kakšnih 5 cm, po dolžini naj pa odgovarja širini odprtine na sprednjem in zadnjem delu, poleg tega računajte še za ramena. To progo potlej prav previdno prišijte in kopalna obleka je gotova.

3. Četrta litra mleka in pecivo.

4. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

Posebno čuječno je treba paziti na otrokovo težo; nikakor namreč ne priporočam določeno težo prekoračiti, čeprav ima otrok dober tek. Paziti je treba posebno nato, da je mleko zmerom sveže zavrelo. Nikoli ne dajte otroku omak, praženj in alkoholnih pijač. In če le opazite, da je vaš malček izgubil tek, ga takoj peljite k zdravniku, kajti zdrav otrok zmerom rad je. Morebiti ni hudega, a kljub temu je strokovnjaški pregled umesten.

Ljube mlade mamice, zapišite si te nasvete za uho in se pridno po njih ravnajte. Le tako bodo vaši malčki takšni, kakršne si želite.

5. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

6. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

7. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

8. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

9. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

10. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

11. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

12. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

13. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

14. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

15. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

16. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

17. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

18. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

19. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

20. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

21. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

22. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

23. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

24. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

25. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

26. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

27. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

28. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

29. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

30. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

31. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

32. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

33. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

34. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

35. Dobra juha z mlekom ali zelenjavna juha in kompot.

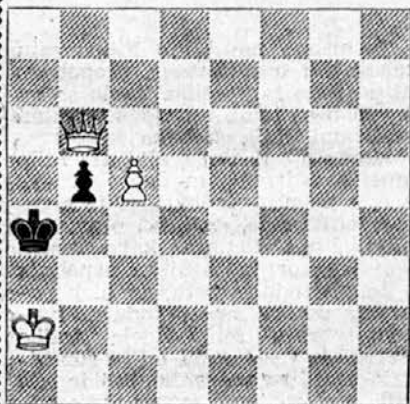
Kvik

S TOPLO ALI HLADNO VODO
PROIZVAJA "UNION" S A G R E B

ŠAH

Problem št. 74

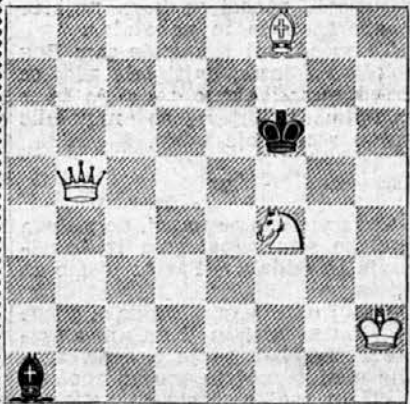
Sestavil Samuel Loyd (1868)

Mat v 3 potezah (B 13)

Problem št. 75

Sestavil G. Ernst (1906)

Mat v 3 potezah (B 31)

Kratka partija št. 26

Beli:	Črni:
van Doesburg (Holandska)	Stahlberg (Švedska)
1. e2—e4	e7—e6
2. d2—d4	d7—d5
3. e4×d5	e6×d5
4. Lf1—d3	Lf8—d6
5. Sg1—e2	Sg8—f6
6. Lc1—g5	o—o
7. o—o?	Ld6×h2 šah
8. Kg1×h2	Sf6—g4 šah
9. Kh2—g3	Dd8×g5
10. f2—f4	Dg5—e7
11. Tf1—h1	Dd7—e3 šah
12. Kg3—h4	Sg4—f2

Beli se vda.

Rešitev problema št. 72

1. Kd8—c8	Ka4—a5
2. Dd3—d7!	b6—b5
3. Dd7—a7 mat.	
2.	Ka5—a6
3. Dd7—a4 mat.	
1.	b6—b5
2. Dd3—c3	b5—b4
3. Dc3×b4 mat.	

Rešitev problema št. 73

1. Da5—a2	c7×d6 šah
2. Kc5×d6	Kd8—c8 (e8)
3. Da2—a8 (g8) mat.	
1.	Kd8—d7 (e7)
2. Da2—f7 šah	Kd7—d8
3. Df7—e8 mat.	

Na 1. c6 sledi 2. De6.

Povejte svojim zancem, da ima »Družinski tednik« letos za 50% večji obseg kakor lani.

Nogavice perilo dežniki

v najboljši kakovosti, po tovarniških cenah, v prodajalnah tovarne

VIDMAR

Pred Škofijo 19

Prešernova ul. 10

Gospodstva 2

Tyričeva 3, Palača »Slavija«

Pletena obleka za vašega najmlajšega. Hlačke so temnomodre, jopica in ovratnik sta pa bela, obrobljena z rdečo volno, z belimi in rdečimi cofi, uvezena pa z oblikami z igralnih kvart.

16. nadaljevanje

»O, nikar se ne čudi, ljuba Renata. Zdaj imam spet toliko upanja.«

»Pokažite mi njegovo pismo, draga mati,« sem silila, tako nestrpno sem si želela brati Filipov odgovor na svoje dolgo pisanje.

Ponudila mi je pismo, vsa v pričakovanju, kaj bom dejala, ko ga bom prebrala.

Moja ljuba mati!

Moje poslednje pismo je bilo malce preživahno, ves nesrečen sem ob misli, da bi te bil utegnil užaliti z njim. Se zdaleč ti nisem hotel česa očitati in grenkoba v mojem pismu ni bila namenjena tebi, moja ljuba mati, pač pa nekemu drugemu.

Nisem pozabil na blagoslovljena otroška leta ob tebi in še zmerom se v moje današnje življenje vpleta spomin na tiste prelepe dni.

Zdaj se počutim mnogo bolj, duševno sem se kar prerodil. Tvoja varovanja mi je sporočila neko posebno novico. Zelo me je očarala in razveselila z njo. Če jo boš kaj videla, ji sporoči, da me je posebno poslednji del njenega pisma o njeni volji in prostosti spravil v dobro voljo, da sem se nekaj trenutkov kar srečnega počutil. Tudi jaz sem čisto njenega mnenja: nikoli! Nikoli!

Ljuba mati, prisrčno te objemam in poljubim!

Tvoj ljubeči te sin

Filip.

To pismo me kljub Filipovemu zagotovitvi o duševnem preporodu ni posebno razveselilo. Zdelo se mi je, da med temi, na videz veselimi vrsticami, diha globoka žalost.

»Renata, poglej, ali ni Filip mnogo obzirnejši in dobrohotnejši v tem pismu? Zadovoljen je s teboj; pravi celo, da imaš prav. Renata, ljuba Renata, kako vesela sem tega prvega svojega uspeha!«

Ze sem odprla usta, da bi ji pojasnila usodno zmoto, toda na njenem obrazu sem videla toliko iskrenosti, da sem se odločila, da ji ne bom povedala, kaj je bilo tako všeč mojemu možu: moja odločitev, da se za zmerom ločiva, čeprav ne pred svetom, da si bova drug drugemu tuja za vse večne čase.

»Res,« sem dejala nežno in se obrnila stran, da ne bi opazila, kako lažem. »Res, Filip je postal obzirnejši, počasi se bova najbrže le sporazumela in pobotala.«

Te besede mi je menda sam Bog položil na jezik, kajti šele zdaj se zavedam, s kakšno radostjo in s kakšnim upanjem so napolnile ubogo srce moje tašče.

25

Toda vrnilo se nazaj, do tistega dne, ko sem odpotovala iz Louvignya in oddala v Parizu pismo za Filipa.

Takoj nato sem odhitela h gospe de Montavelovi in ji natanko razložila vse, kar se je novega zgodilo med menoj in mojim možem.

»Ti in tvoj mož sta dva zaslepljena. Med seboj in svojo bodočnostjo gradita nepremostljiv zid. Kaj veš o jutrišnjem dnevu, Renata? Ali moreš tako trmasto trditi, da si lepega dne ne boš zaželela moža, da si ne boš od srca zaželela biti grofova žena?«

»O, nikoli! Nikoli!«

»To danes praviš. Toda izkušnje so me poučile, da ljudje pogosto spreminjajo svoje nazore. Kaj boš torej mislila o tem pozneje?«

»Isto kakor danes.«

»Življenje teče, življenje zaceli vse rane. Zato naj bi se vsak pameten človek odločil, da dveh besed v življenju nikoli ne bo izgovoril v kakšni zaobljubi ali pri-segi, besedi: »zmerom! in »nikoli!«

»Toda po tem, kar mi v poslednjem pismu piše Filip, madame, mi boste potrdili, da ne morem imeti nikoli nič več skupnega z njim.«

»Filip d'Armons je trmoglavac, kakor si ti trmoglavka.«

»Toda krivice, madame!« sem vzkliknila med ihtenjem. »Žalost! Saj se norčuje iz moje mladosti! Tudi kot žensko me žali! In v sebi je mu je, če more raniti moje samoljubje. Celo moja ženska sramozljivost mu ni prav nič sveta!«

»Prav zato mi je žal, Renata, da nisi bila ti v svojem poslednjem pismu nič boljše od njega in da še pomagaš poglabljati prepad, ki se odpira med vama. Ne morem ti svetovati drugega, ko da počakaš...«

»Počakam?«

»Počakaš in pokažeš, da si boljše od njega, da si ti tista, ki te je žalil in blatil po krivici.«

»Torej naj bom žrtve?«

»Ne žrtve, pač pa poštena žena, ki popusti, ko vidi, da s trmoglavostjo ničesar ne opravi.«

»Hm. Nič kaj mi ni bil po godu ta baroničin načrt.«

»To je torej v redu. Kaj name-ravaš zdaj, Renata? Če so tvoji načrti pametni, bodi prepričana, da ti bom pomagala in storila vse, da ti olajšam tvoj položaj.«

OD ZAKON

LJUBEZENSKI ROM

»Najprej: nikoli v mojih načrtih o bodočnosti ne bomo več omenjali imena grofa d'Armons. Živela bom, kakor žive vdove ali ločene žene, samostojno in neodvisno.«

»To ni nič hudega, priznam.«

»Torej od danes dalje hočem imeti svoj dom, svoje stanovanje, samo zase; vanj se bom lahko za-takla, če mi ne bo do družbe in zabave, če si bom zaželela samote in miru.«

Na baroničin obraz je legla senca žalosti.

»O, madame,« sem vzkliknila, »razumite me prav! Vem, da je vaš dom tudi moj dom, vem, da se lahko zatečem k vam, vselej kadar mi bo hudo, toda zame je življenjsko važno, da živim svoje svobodno življenje, da se naučim živeti sama, kakor živi toliko drugih žensk mojih let.«

»Zakaj, Renata?«

»Zato, da bodo v časopisu pisali o meni, zaradi moje elegancije, mojih oblek, zaradi sprejemov in večerov, ki jih bom prirejala. Razumeli me boste, madame, grof d'Armons se ne zmeni zame in jaz ga nočem več poznati.«

»Torej hočeš, da bi vedel ves svet, čigavo ime nosiš in čigava žena si?«

»Da. Biti hočem grofica d'Armonsova povsod in za vse. V elegantnih salonih, na dirkah, v svetovnjaških letoviščih, povsod, kjer se zbira tako imenovana »družba.«

»Le kaj hočeš s tem doseči, Renata?« je nekam žalostno dejala baronica. »Če boš igrala takšno vlogo, tako mlada in ljubka kakor si, boš kmalu zbudila pozornost pri naših »salonskih levih«. Ali je tako nemogoče, da ti lepega dne kdo izmed teh moških, ki se bodo ogle-dovali za teboj, ukrade pamet in srce? Zavedati se pa moraš, da za pošteno ženo ni ljubezenske sreče zunaj zakona.«

»Res je, toda tvegala bom vse to, samo da bom živela življenje, kakor sem se odločila.«

»Spirajni se rajši za nekaj let s svojo čudno usodo. Bodi ženska, ki si jo žele može za sestre, za žene in za matere, ne pa za ljubice.«

»Ženska torej, ki o njej nihče ne govori?«

»O pošteni ženi ljudje nimajo česa govoriti.«

»Menda res. Jaz pa hočem, da bodo ljudje o meni govorili.«

»Za božjo voljo, zakaj?«

»Da bo o meni izvedel tudi moj oddaljeni mož, tam doli ob Nilu...«

»O!«

»Ali pričenate razumevati moje želje, madame? Filip me zaničuje, zato mu hočem dokazati, da nisem ne tako neumna in ne tako grda, kakor on misli. Tako sveto zaupa v mojo grdost, toda videl bo po slikah v časopisih, da se moti. Prepričan je, da se nihče ne more zaljubiti vame, toda dokazala mu bom, da imam lahko, kakor vsaka druga, kopico oboževalcev, kadar se mi le zahoče.«

»Uboga, mala Renata,« je vzkliknila baronica in me objela, kajti pri zadnjih besedah so mi solze stopile v oči in le s težavo sem se

zadrževala razjokala.

Tedaj j

koliko gre

nabralo v

njegoveg

vprašala.

»Straš

niževanj

do ozdr

miti v r

nja. Zd

človešk

ščeno c

ki me

zarjul

predrzi

zdaj k

mlada.

tovariš

samo

nič, t

prezira

»Por

mi je

ker se

RAČ

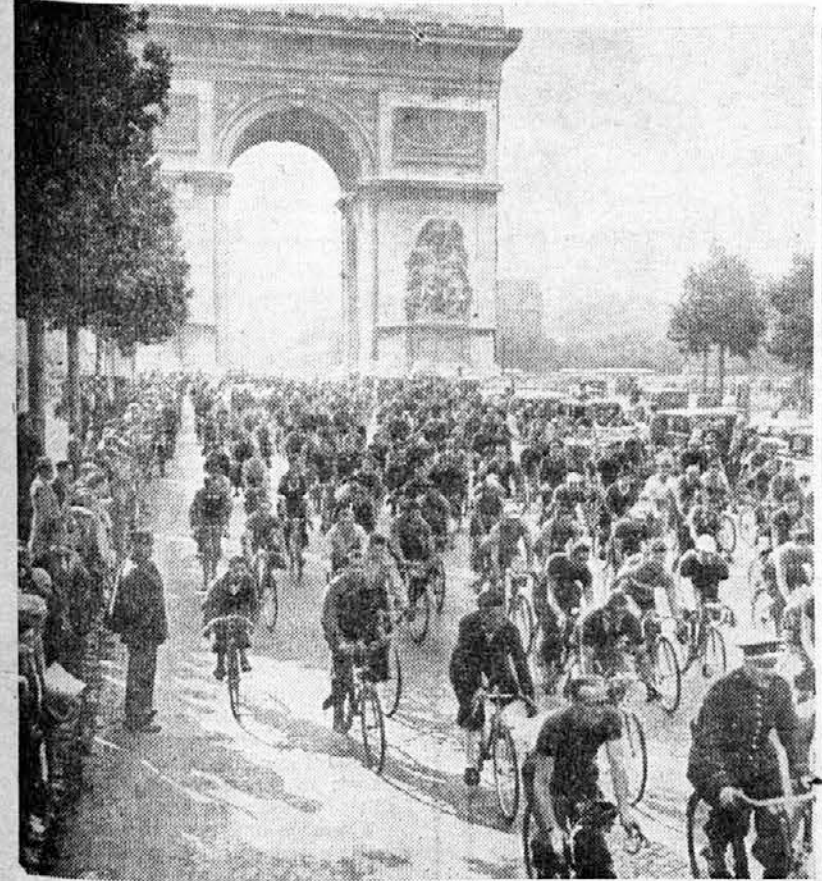
po na

nejše

RAČ

po na

nejše

»Tour de France«, vsakoletna kolesarska dirka okrog Francije, se je že pričela. Na sliki vidimo, kako so dirkači tik po pričetku dirke privozili mimo znamenitega slavoloka zmage, na prvem delu izredno težavne poti Pariz—Caen.

Naš Kotiček

Prispevke v tej rubriki honoriramo, in sicer prvega z din 50—, naslednje z din 20—. Rokopise naslovite na uredništvo »Družinskega tednika«, (Naš kotiček) Ljubljana, poštni predal 345. Rokopisov ne vračamo.

BODITE KAKOR OTROCI...

Siti dolgočasne vožnje v potniškem vlaku na progi Ljubljana—Zagreb, smo sedeli vsi mrli, ozlovoljeni v oddelku. Zunaj je v curkih lil dež in nebo je s svojo žalostno sivino še ostreje risalo v naše obraze poteze nezaupljive zapetosti in nevljudnega molka.

V Zagorju ali v Trbovljah — ne spominjam se dobro — je vstopila v naš oddelek mlada mati s triletnim, nasmejanim dekletcem v naročju. Kakor živo srebro je bilo to otroče! Zlezo je materi iz naročja in držeč rožnati prstek v ustecih, začudeno pogledovalo po naših zapetih obrazih. Na lepem se je pa odločilo in nam vsem po vrsti ponudilo ročico, živahno kramljujoč v svoji otroški, preprosti zaupljivosti.

Kakor da se je nenadno zjasnilo nebo in je šinil med nas topel sončen žarek!

Obrazi vseh so se zjasnili, oči vseh so postale živahne, usta so se nabrala v nasmeh in vsak je jel iskati po žepih ali v torbici nekaj, s čimer bi se prikupil otroku. Gospod, ki se je preje najbolj oholo držal, je ujel otroka v naročje in mu pritiskal na uho svojo zlato uro, drugi so mu ponujali bonbone, čokolado, se poigravali z njim, skratka prejšnjih pustežev ni bilo več spoznatih!

In to je napravil in sam nasmeh zaupljivega otroka!

Ali je tedaj res tako težko vznuditi v človeku sočutno, družabno in dobrotno bitje?

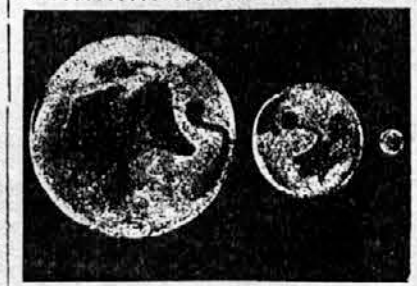
Kakor en sam trenutek nam je prešel čas in že se je ustavil vlak v Zagrebu...

K. A.

STAREC

Večrilo se je že, ko sem stopal med zelenimi polji proti domu. Sonce se je bližalo zatonu. Vrhovi gora so se lesketali v krvavordeči zarji. Na bližnjem hribu, kjer kipi v nebo bela cerkvena, zvonj »Ave Marijo«. Ljudje se vračajo trudni domov. Na ozki poti sredi polja sem srečal starca.

Poznal sem ga. Večkrat ob večerih sem ga videl posedati pred hišo in kaditi iz kratke pipe. Čeprav je imel že blizu sedem križev, vendar še vseeno ni hotel dati gospodarstva iz rok. Nazadnje so ga le pregovorili. Prepisal ga je na najmlajšo hčer. Ona, je dejal, bo še najbolj skrbela za svojega očeta. Bridko se je zmotil. Njegova najmlajša hči je postajala proti njemu vsak dan surovejša. Poprej tako sladka, ni imela zdaj za svojega onemoglega očeta ne prijazne besede ne lepega pogleda. Vse bolj je spoznaval, kako je brez potrebe pri hiši, kako ga vsi sovražijo in kako je vsem na poti. Žalosten je postajal okrog hiše. Celo spati ni smel več v sobi. Preseliti se je moral na kozolec v mrvo. Toda potrpež je. Nekoga jutro so ga pa našli na tleh vsega pobitega, v mlaki krvi. Pravili so, da ga je nekdo sunil s kozolca. Od tega časa dalje ni hotel več ostati doma. Ko je ozdravel, se je preselil k starejši hčerki v bližnjo vas. Tam zdaj živi sam, zapuščen, izgnan iz svoje lastne zemlje. Iz tiste zemlje, ki je vanjo vtil vse svoje moči in vso svojo mladost. Iz te zemlje, ki jo je tako ljubil, so ga izgnali in mu jo vzeli. Vse jim je dal, oni mu pa niso mogli dati kotička, ki bi v njem v miru umrl.

O Marsu, Marsovcih in potovanju na Mars smo slišali in brali že mnogo učenih razprav in videli celo prav zanimiv fantastičen film. Če bi se morda kdo zanimal za izlet na Mars, mu sporočimo, da je zdaj najprimernejši čas za to, in sicer 27. julija, kajti ta dan bo Mars bliže zemlji, kakor je bil zadnjih 15 let in kakor bo prihodnjih 15 let. Od zemlje bo namreč oddaljen »samo« 58 milijonov kilometrov, medtem ko znaša njegova največja razdalja od zemlje 359 milijonov kilometrov. Če bi torej 27. julija poleteli na Mars z letalom, ki vozi 400 km na uro, bi se vozili nanj 16 let in pol. Kadar je pa Mars najbolj oddaljen od zemlje, bi potovali nanj 102 leti. Slika kaže dozdnevno velikost Marsa, kadar je najbližje zemlji in kadar je najbolj oddaljen od nje.

Večkrat ob večerih ga vidim, ko leze sključen in strt, upognjen v dve gubi med svojimi njivami. Vidim ga, kako stopa počasi, ves upognjen in izmučen od starosti, uprt na grčavo palico, sredi med zelenimi travniki, med kalečimi njivami in med zlatim žitnim klasjem. Večerni veter pa šušti in se poigrava z njegovimi belimi lasmi.

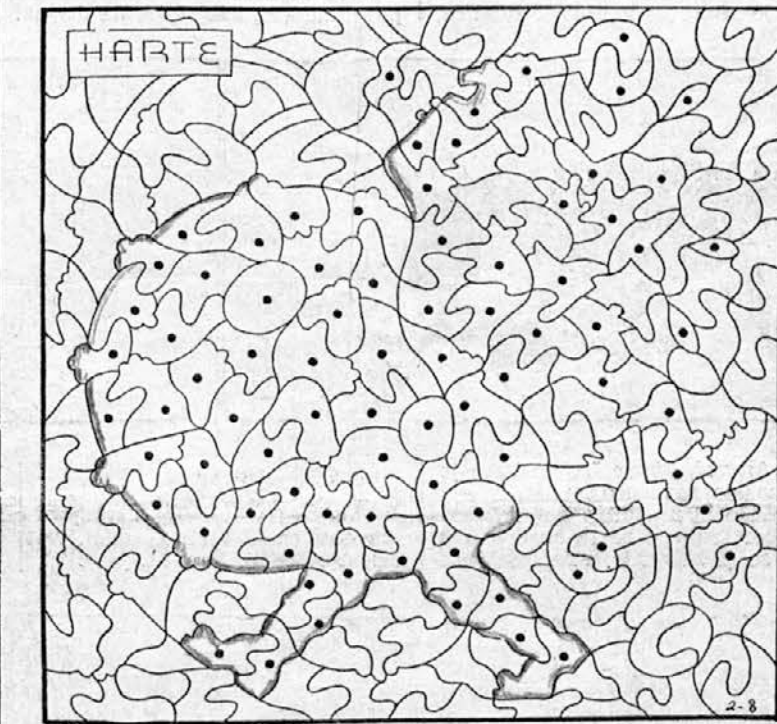
Novak Zvonko

Tole prebereš v eni minuti

V tej minuti...

- ...pridelajo na svetu 1.800 kil kokosovega olja;
- ...izvozijo iz Francije za 10 tisoč dinarjev jestvin in pijače;
- ...izvozijo s Kitajskega 81 kil jaje;
- ...pridelava Argentina 900 kil ječmena;
- ...povzroči v Ameriki drevesni mrčes za 1.360 din škode;
- ...izkopljejo v Braziliji 1.350 kil premoga;
- ...zazvoni v Švici telefonski zvonček 600 krat;
- ...izdelajo v Italiji trinajst kil umetne svile iz mleka;
- ...pripeljejo pri nas na trg 45 kil sliv; Jugoslavija je v pridelovanju sliv druga država na svetu;
- ...porabijo Američani za svoje pse 60.000 dinarjev;

In minuta je minila

Izpolnjevanke

Počrni vsa polja, označena s piko, in si oglej nastalo sliko!

Spodobi se... SMEHLJAJ

Lepo, mlado dekle je zgodaj vstalo in šlo s košaro v roki na trg. In ker je sijalo sonce, in ker se je dekle spomnilo na včerajšnji sestanek, se je sladko nasmehnilo. Ta smehljaj je ujel delavec, ki je kopal obcestni jarek, tudi sam se je nasmehnil in veselo zavihtel kramp. Njegov smehljaj je videl star upokojenec, spomnil se je svojih mladih let in smehljaje se je namuznil. Nasproti mu je prihajala mlada mati z vozičkom, v njem je sedel majhen, čvrst fantiček. Mati je videla starčkov blagi nasmeh, tudi sama se je nehote nasmehnila. Njen otrok je videl, da se mati smeje, veselo so se mu raztegnila usta in oči so se mu zaiskrile. Smehljaj je pa letel naprej od otroka v vozičku do mimoidoče gospodične iz urada, in od nje do trgovskega potnika na kolesu in ta ga je ponesel v trgovino in je celo nekaj zaslužil z njim. In njegovi otroci so dobili čokolado in so se spet smejali.

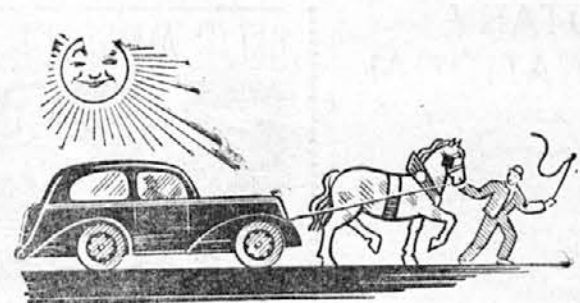
Ali zdaj veste, zakaj se spodobi, smehljati se?

ne zna peti. Obe deklici bosta nastopili kmalu v nekem filmu, kjer bo Katarina igrala Deannino mlajšo sestrico. Dorothy Lamourov, slavna igralka filmskih džungelskih kraljic je postala »glamour girl nol«. To pomeni, da je najbolj ljubka med vsemi igralkami. Dorothy se je pred kratkim ločila od svojega moža, češ da sta tako premalo skupaj.

Slavna Greta Garbo že dve leti ni filmala. Zdaj se je odločila za zabavni film, za ljubko rusko komedijo »Ni-nočka«, v režiji Ernsta Lubitscha. Ko bo končala s filmanjem te komedije, bo nastopila kot slavna Marija Skłodowska-Curiejeva v filmu, prirejenem po knjigi slavne Eve Curiejeve.

Mirna Loyjeva je izjavila nekemu radovednemu pariškemu novinarju, da je prišla v Pariz samo zato, da bi v neki majhni gostilnici jedla — polže. Pariški listi pristavljajo, da je lepa Američanka hkrati nakupila v velikih modnih trgovinah tudi nekaj prekrasnih večernih obiek. Torej le ni bilo samo zaradi polžev.

»Beau geste« je najnovejši film Garyja Coopra po znanem angleškem romanu. V njem bo nastopila samo ena ženska, Suzana Haywardova; bila je

Rajši več kakor premalo!

Bolje je, če je motor nekoliko močnejši! Ravno tako je pri kuhanju bele kave bolje, če vzamete več »Francka«, kakor pa premalo. Zato bo Vaša bela kava okusnejša in lepše barve, kar sigurno vsakemu ugaja!

Franck

KAVNI PRIDATEK

* Film v nekaj vrstah

Deanna Durbinova je dobila dvojnico, in sicer v štirinajstletni Madžarki Katarini Bayerjevi. Katarina je Deanni tako podobna, da ju ločijo režiserji samo po glasu. Mala Madžarka namreč

pred pol leta še neznanatna manekenka, odkril jo je sam Cooper in jo izbral za svojo igralko. Kmalu bo med najslavnejšimi ameriškimi zvezdami.

Norma Shearerjeva, Joan Crawforda in Rosalinda Russellova bodo igrala hkrati v nekem filmu, ne da bi jih ves čas kakšen moški objel ali poljubil. Film se bo imenoval »Women« (Zenske) in v njem sploh ne bo nastopil noben moški.

Dolores del Rio, slavna španska, zdaj ameriška filmska zvezda, bo igrala v nekem francoskem filmu; njena soigralka bo mlada in lepa Anny Vernayeve.

Walt Disney, ustvarilec »Snežulčice«, je pred kratkim zahteval za štiri minute trajajoč reklamni film »malenkost« 30.000 dolarjev (okrog 2.250.000 dinarjev).

Grace Moorova, slavna ameriška pevka je te dni s prekomornikom »Normandijo« prispela v Pariz na počitnice.

V ruskih studijih izdelujejo prvi ruski barvast film; obeta biti senzacija.

Pred 25 leti...

Kronološki pregled dogodkov po sarajevskem atentatu

Po podatkih iz diplomatskih arhivov

Nadaljevanje

20. julija

Prezident Poincaré in predsednik francoske vlade se izkrcata v Kronštatu pri Petrogradu. Sprejem pri carju.

21. julija

Nemški kancler Bethmann-Hollweg pozove nemške veleposlanike v antantnih prestolnicah, naj dopovedo prizadetim vladam, da so zahteve avstro-ogrške vlade »spravične in zmerne«.

Francosko ruski razgovori v Petrogradu (21.—23. julija) Poincaré izjavi, da bo Francija izpolnila vse obveznosti, ki jih ji nalaga zavezništvo. Francoski prezident sprejme avstrijskega poslanika Szaparyja.

22. julija

Predsednik ruske vlade Sazonov opozori ob 4. zjutraj dunajsko vlado na nevarne posledice takšnega nastopa, ki ne bi bil v skladu z dostojanstvom Srbije.

23. julija

Ob 18. uri izročitev avstro-ogrške ultimata srbski vladi. Beograd mora odgovoriti v 48 urah.

Ponoči se Poincaré in Viviani odpeljeta iz Rusije.

V Berlinu dobe svarilo nemškega londonskega poslanika Lichnowskega, naj se Nemčija ne spušta v nevarnosti pustolovske politike.

Dalje prihodnjic

35 Copyright opera mundi

Gospod Subito... ..in dvigalo

ROTARY INTERNATIONAL

Napisal Eduard Bass

Pred štiridesetimi leti je v Chicagu živel trgovec, ki je v svojem življenju doživel veliko hudega in veliko dobrega. Včasih se je povzpeli, včasih je pa spet padel, toda včasih temu je vsako delo naredilo vestno in pošteno, in naposled srečno prijal s svojo ladjico v mirne vode. Imel je čedno trgovinico. Odjemalcev je imel čedalje več pa ne samo zaradi dobre reklame, temveč tudi zato, ker so o njem povsod govorili kot o solidnem in poštenem trgovcu, ki odjemalcu vselej dobro in pošteno svetuje. Tudi med drugimi trgovci v isti ulici je njegov ugled čedalje bolj rasel. Drug za drugim so sosedje spoznali, da je izredno izkušen človek, ki ga ne more spraviti iz ravnotežja nobena novinarska senzacija, ki ima svojo pamet in svoja načela in ki ne skopari z dobrimi nasveti in svojo pomočjo, če mu kateri izmed sosedov zaupa svoje skrbi. Zato so se po malem začeli zatekati k njemu vsi trgovci iz iste ulice.

K njemu so pričeli zahajati tudi razni podjetniki, neki zobozdravniki in neki odvetniki. Da ga ne bi motili pri delu, so se z njim domenili, da bodo prihajali k njemu šele po končanem delu. Ko so torej ob sedmih zvečer zaprli svoje trgovine, se je v njegovi trgovini zbralo vse polno njegovih prijateljev; posedli so po prodajni mizi ali zabojih in s cigaretami ali pipami v ustih pripovedovali, kaj posebnega se jim je tisti dan zgodilo, ali so pa obujali spomine iz svojega življenja. Razumljivo je, da niso govorili ne o Verlainu (francoski pesnik), ne o Weidmannu (švicarski pisatelj), včasih so kakšno rekli o slavni igralci, toda glavni njihov razgovor se je sukal okrog njihovih lastnih izkušenj. Kaj naj naredijo z blagom, kako je z odjemalci, kako naj izkoristijo pošto, kje je dobiti ugoden kredit in kje lahko z zupanjem nalože nekaj prihranjenih dolarjev. Včasih so pa govorili tudi o tem, kako njih žene doma vodijo gospodinjstvo in kakšne križe in težave imajo z otroki.

Ker so se o vsem tem razgovarjali iskreno in odkritosrečno, so kmalu spoznali, da drug drugemu lahko dobro svetujejo. Tisto, kar je morilo Harris, je že zdavnaj premagal Harrison; kar je v trgovini zapazil Ros, je bilo svrtilo za Blacka in Whita, da tudi onadva ne storita iste napake. Tako so se med seboj posvetovali o vseh napakah, ki bi lahko vsakomur izmed njih škodovali, in o vseh pametnih izkušnjah, ki bi lahko vsakomur izmed njih koristile. Pri tem so kar deževale pametne pripombe iz življenjske izkušnje njihovega poglavarja. Ta jih je vselej opozarjal na svojo izkušnost: tako na primer, da je pošteno delo edini pogoj za uspeh. Nekaj čudnih mož, ki tega niso hoteli verjeti, so kmalu izkličili iz svoje sredine, tako da so se pri poglavarju vsak večer zbirali samo ljudje, ki so se med seboj spoštovali in popolnoma zaupali drug drugemu. Posledica tega je bila ta, da so se kmalu vsi imeli dobro.

Zobato kolo

Na teh sestankih je bilo treba pa napraviti nekakšen red. Prvo stvar je poglavar vpeljal takoj v začetku. Na sestanek je prišel lahko kdor je hotel in kadar je hotel; ko je pa ura kazala pet minut pred osmo, je gospodar udaril s kladivom po prodajni mizi in tedaj so morali vsi domov k večerji. Sprva nekaterim to ni bilo všeč, zlasti tedaj, če se je prav tedaj razvila kakšna lepa zgodba iz preteklih let, kako je kdo začel svoj poklic in kaj vse je prestal. Gospodar se pa za to ni nikoli zmenil. Pripovedovanje so preložili do prihodnjega sestanka in moške so morali domov. Čez nekaj tednov so že priznali drug drugemu, da takšen red ni slab in da se žene doma nič več ne pritožujejo nad mrzlo večerjo, kakor so to delale, ko so po končanem delu odhajali v gostilno na kozareček vina in vneto razpravljali o politiki. Tudi žene so zapazile to izpremembo: njihovi možje so odtlej prihajali domov točno. Ko so pa izvedele za pravi vzrok, so blagoslovile poglavarja, ki ni nikoli pozabil na svojo kladivo.

Za prvo uredbo je kmalu prišla še druga. »Možje,« je nekoč dejal poglavar, »rad vas vidim tukaj, toda zima se bliža, zato trgovine ne moremo pogosto zračiti, vi mi pa tukaj kadite kakor štiri lokomotive. Če naj se tudi v naprej tako sestajamo, nimam nič proti temu, toda jutri se bomo zbrali pri drugemu. Najbolje bi bilo, da bi se kar vrstili vsak dan pri drugemu.«

»Drži,« so vsi privolili. Eden je pa pripomnil: »Prav tako bo kakor zobato kolo na cerkveni uri: vsak dan se bo zavrtelo za en zob.«

Kakor so se dogovorili, tako so tudi storili. Toda odslej naprej na te obiske ni mogel priti nihče razen povabljenih. Hodili so iz ene trgovine v drugo, iz pisarne v pisarno in kladivo, znak reda, jih je spremljalo povsod.

Nadaljevanje v 5. stolpcu

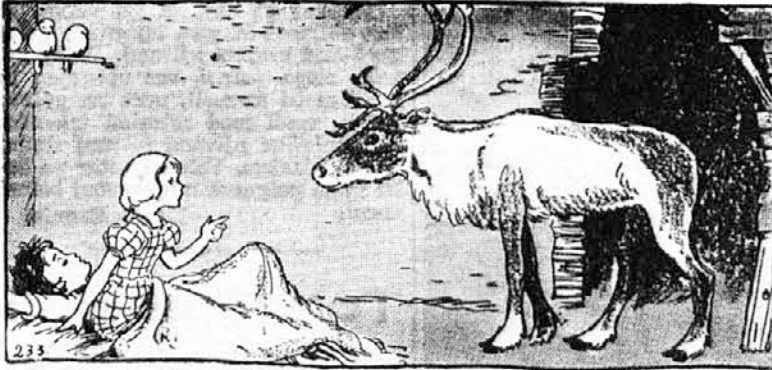

Snežna kraljica

45

»O, Karel, mali Karel!« je zavzdihnila mala Marjetica. »Zdaj pa moraš mirno ležati,« ji je rekla razbojniška deklica.

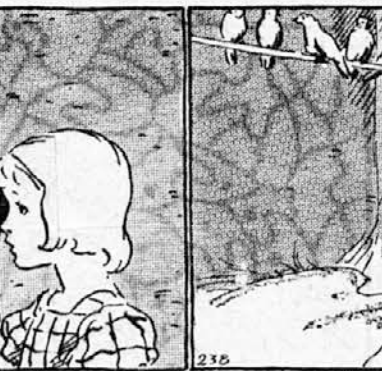

»Tam je zmerom dovolj ledu in snega, tam je čudovito in dobro!« je rekel severni jelen. »Tam bi lahko skakal prost po velikih svetlih dolinah. Tam ima

Snežna kraljica svoj poletni šotor. Svoj trdni grad ima pa tam proti Severnemu tečaju, na otoku, ki mu pravijo Spitzbergi!« Tja hrepeni moje srce.

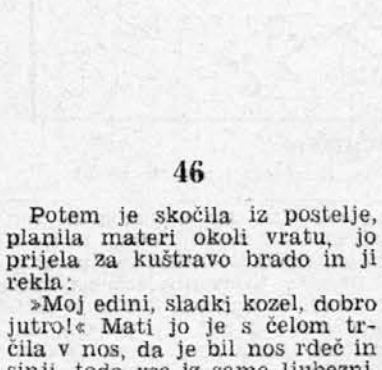
»Ali veš, kje je Laponska?« je vprašala severnega jelena. »Kdo bi mogel to bolje vedeti kakor jaz!« je rekla žival in oči so se ji zaiskrile. »Tam sem se

rodil, tam sem zrasel in skakal po snežnih poljanah. Poslušaj!« je rekla razbojniška deklica Marjetici. »Glej, vsi moški so odšli. Le mati je še tu,

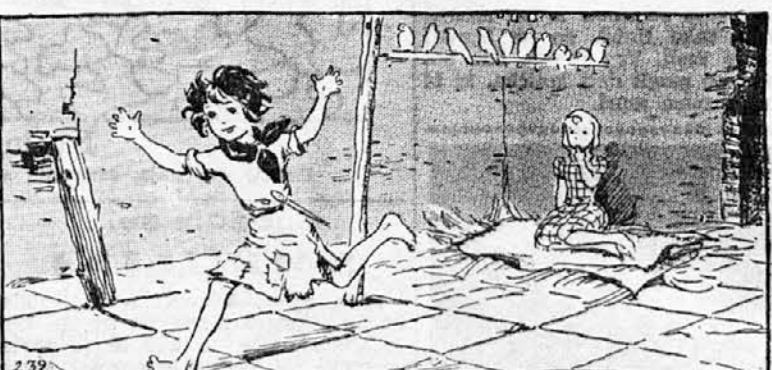

toda ona bo ostala doma. A pozno zjutraj pije iz velike steklenice, in potem zadremlje. Takrat bom storila nekaj za tebe.«

Potem je skočila iz postelje, planila materi okoli vratu, jo prijala za kuštravo brado in ji rekla:

»Moj edini, sladki kozel, dobro jutro!« Mati jo je s celom trčila v nos, da je bil nos rdeč in sinji, toda vse iz same ljubezni.

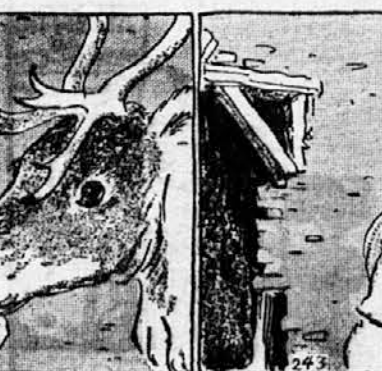
Ko je mati potem pila iz steklenice in zadremala, je šla razbojniška deklica k severnemu jelenu in mu rekla:

»Saj bi te zmerom rada praskala z ostrim nožem po glavi, ker si potem tako smešen. Toda zdaj naj bo, kakor bo. Odvezala

ti bom vrv in ti pomagala iz gradu, da boš lahko zbežal na Laponsko. Ti pa moraš pošteno skočiti in prinesiti to deklico do

gradu Snežne kraljice, kjer je zdaj njen mali tovariš. Saj veš, kaj je govorila. Dovolj glasno je govorila in ti si prisluškoval.«

Severni jelen je od veselja kar poskočil. Razbojniška deklica je posadila malo Marjetico nanj; bila je še toliko previdna,

da jo je privezala, in dala ji je majhno blazino, da je lahko udobneje sedela.

Dalje prihodnj

Rotary International

Nadaljevanje iz 1. stolpca

Ko so že vsi bogateli in ko so že nešteto krat morali priznati, da je bila začetek vsega njihovega uspeha prav za prav njihova resnična solidarnost, se je nekoč eden izmed njih dvignil in svečano izpregovoril, kako so si sami opomogli in da bi kazalo to svetovati tudi drugim... Kazalo bi ustanoviti klub... ali društvo... naj bi se na primer imenovalo »Bratje velikega kladiva...« ali »Vitezi zobatega kolesa.« Med njimi je bil tudi neki odvetnik, ki je takoj pristavil, da bi bilo lahko tudi društvo s podružnicami: izdelali bodo pravila, izbrali bodo upravni odbor, predsednika, podpredsednika in blagajnika. Skratka, našel se je društveni organizator in je že vzel stvar v svoje roke. Tisti pa, ki je vse to začel, je udaril s kladivom po prodajni mizi in dejal:

»Počasi, bratje! Denimo, da bi to bilo društvo, denimo, da bi bil klub. Toda vsi niste zapazili, zakaj smo tako složni in zakaj se še nikoli nismo spili. Povedal vam bom to, ker je to glavna skrivnost, ki sem nanjo zmerom pazil: tukaj smo sicer zbrani možje iz ene ulice, a nihče izmed vas nima med nami konkurenta!«

Možje so debelo pogledali, toda pridili so mu v znak soglasja.

V tem je umetnost, bratje! Lekarnar bo povedal krojaču vse glede njegove lekarne, toda drugemu lekarnarju ne bo izdal ničesar, vsaj ničesar koristnega, razen če je ta lekarnar iz kakšnega drugega daljnega kraja. Zanj nam je Frank Smith govoril, kje lahko dobimo dobre nogavice in kaj dela z neprodanim blagom, ko mine sezija. Ali bi smeli to priznati, če bi sedel med nami kakšen drug trgovec z nogavicami, ki ima trgovino nasproti njegove in ki samo premišljuje, kako bi ga izpodrinil. Če bi se tukaj srečala dva trgovca, ki prodajata enako blago, bi se gledala kakor dva psa, ali bi pa prijaznost samo hlinila. O njih trgovanju pa ne bi slišali niti besedice. Če hočete torej ustaviti društvo poslovnih ljudi, potlej morate v njegov pravilnik postaviti kot prvo in glavno pravilo: ne pripovedujte o tem ničesar ženam!«

23. februarja leta 1905. je P. P. Harris, odvetnik iz Chicaga, ustanovil društvo članov praktičnih in svobodnih poklicev pod imenom »Rotary«, z znakom zobatega kolesa in z geslom: »Kdor drugemu pomaga, tudi sebi kar najbolj koristi.«

Čez tri in trideset let je to društvo postalo mednarodna organizacija »Rotary International«, ki ima v šestdesetih državah 4500 klubov in 187.000 članov.

Duhovi in strahovi

Čim primitivnejši je človek, čim težje premaguje težave okrog sebe in čim šibkejšega se počuti nasproti močnim silam okrog sebe, tem bolj verjame v duhove in strahove, morebiti celo v zle duhove. Primitivnemu človeku se narava ne zdi naravna, temveč nadnaravna. Da bi se pa narava poenostavila in postala tisto, kar v resnici je, in da se je človek ne bi bal, je potrebno močnega duha in precej znanja, ki si ga je človek priboril. Ta zakon velja tudi v prosvetljeni družbi. Zato strme primitivno vzgojeni ljudje in ljudje ne prav bistrega duha nad življenjskimi uspehi drugih ljudi; in zato ker se ne znajo živeti v takšno delo, ali ker nečejo priznati, da sami kaj takšnega zaradi svojih nedostatkov ne morejo doseči, iščejo neko skrivnostno pojasnilo za tuji uspeh. Mislijo na neke skrivnostne sile, ki naj bi pomagale ljudem k uspehu in menijo, da so uspehi drugih ljudi delo skrivnostnih podzemskih sil. V naše tvorbo življenje postavljajo prikazni, duhove in strahove in se z njimi zagrizeno bori, takoj ko so obkroženi z množico in ko začutijo, da so dovolj močni.

Zdi se, da je danes za nekatere takšne strahopetce eno takšnih strašil tudi društvo »Rotary«, čeprav je to kar najbolj mirno in kar najbolj tvorivo v svojih ciljih in v svojih sredstvih najbolj odkrito, po številu svojih članov pa najmanjše izmed mednarodnih društev. To je, kajpak za ljudi, ki se čutijo zapostavljene, velika napaka: Rotarysko društvo sicer po svojih osnovnih pravilih posadi za eno mizo sto ljudi vseh mogočih poklicev, a samo tiste, ki so se v svoji stroki najviše povzpeli.

Rotary klub v splošnem

V prvi vrsti v Rotaryjskih klubih ni nobenih skrivnosti, če nečemo s tem romantičnim imenom imenovati ukrepov, ki so v navadi pri vseh društvih, ki niso dostopna vsakomur. Predvsem pride v poštev izbira članov, ki se vrši po priporočilih zaupnih prijateljev, neopazno preizkušanje njih značaja in zaupljiva odločitev uprave. Rotaryjska organizacija se razlikuje od drugih društev po dveh vrčinah: ne gre ji za številčno širjenje članov, biti hoče živa in ne umetna. To pomeni, da posamezni klubi nečejo imeti članov samo po imenu, ki ne bi skrbeli za klub z drugimi člani vred. Centralni organizaciji tudi ni do klubov, ki ne kažejo nikakršne delavnosti. Zato se torej razvija

Nadaljevanje na 12. strani

3. nadaljevanje

Ravnatelj je pogledal obsojenca. Menda je hotel nekaj reči, se je premislil in se obrnil k izhodu. Trdih korakov sta mu sledila nadzornika. Med vrati se je ravnatelj še enkrat obrnil in vprašal:

»Ali lahko še kaj storim za vas, Bronson?«

Možak na robu postelje ga ni pogledal. Samo njegova glava, pogreznjena med širokimi rameni, je počasi odkimala.

»Ne,« je odgovoril.

»Lahko noč, Bronson.«

»Lahko...«

Toda Bronson pozdrava ni ugovoril. Najbrže je prvič v življenju spoznal smisel pozdrava »lahko noč«.

Z ustnic se mu je utrgal rezek ha, en sam glas, ki je zvenel kakor strahotna prikazen smeha. In še dolgo je odmeval v ušesih teh treh mož...

2. poglavje

V PETEK ZJUTRAJ

1

Ponoči je veter pregnal meglo. Svetlorumeno zgodnje sonce je svetilo nad Londonom. Slana se je iskrla na drevju in grmovju Stukeley-Gardna.

Tri minute pred sedmo je zaro-potal Anthonyjev nizki, odprti dirkalni avto, ki je stal pred hišo. Anthony sam ga je vodil. Zraven njega je sedela Lucija, zavita od nog do glave v kožuho, da se ne bi videl samo konec njenega, od jutrnjega mraza zardelega nosa. Zada je sedel White. Njegove oči so bile zaprte. Vedel je, kaj pomeni, če gospod sam vozi...

Veliki avto je kar žrl ceste prestolnice, še skoraj prazne ob tej zgodnji uri.

Zdaj je bil London za njimi. »Tako,« je rekel Anthony z vzdihom olajšanja in pognal.

»O Bog, o Bog!« je mrmral stari White in še globlje zlezel v svoj kot.

Lucija je molčala; njene široko odprte oči so venomer strmele na kazalec za hitrost. Potem je zdrsnil njen pogled s kazalca na polja, ki so drvela mimo ob cesti. En sam pogled — potem so se tudi Lucijine oči zaprle.

Pred vrati gostilne »Pri konju in lovskem psu« v vasi Farrowu in Anthony ustavil. Pogledal je na uro v avtomobilu in zadovoljno prikimal. Lucija je pa zmajevala z glavo in mrmrala: »To je greh!« White se je zavil v užaljen molk.

Stopili so iz avta in pretegnili natočile ude. Lucija je planila naprej in udarila s starinskim tolkačem po vratih. White je pobral čep iz avta. Anthony si je ogledal hišo in bil je zadovoljen. Bila je gostilna stare vrste, kakršnih je dandanes le še malo. Dostojanstveno je stala tam, zgrajena iz lesa in kamna, okrašena z obličastimi stebli. Na desni je bil konjski hlev, kjer je bilo — o čudež! — še celo nekaj resničnih konj. Na drugi strani je bil lep obdelan vrt. Konj na napisni deski je bil neverjetno, a zelo dekorativno bitje, in njegov tovariš, lovski pes, nič manj fantastičen spremljevalec.

Anthony si je pihnil v premle-roke. Vrata so bila zdaj odprta. Lucija je bila že smuknila v hišo. Na pragu je Anthony obstal in prebral besede nad vrati:

NA PRAGU SMRTI

K R I M I N A L N I R O M A N

ANGLEŠKI NAPISAL PH. MACDONALD

Annie po stopnicah navzgor. Dekle je odprlo vrata v prijazno sobo, kjer je bila že pripravljena prtljaga. Skozi okno se je videlo daleč čez pokrajino, ki je bila že zimsko gola in ji je le še poslednje rdečkasto listje po drevju in živih mejah dajalo nekoliko barve. Iz daljave se je srebreno lesketala reka.

Ko je dekle odhajalo, se je še enkrat obrnilo in zamrmralo: »Ali gospa še česa želi?«

Lucija je zmajala z glavo. »Ne, hvala. Ali morda ti še kaj potrebujes, Anthony?«

Anthony je odkimal. Nasmehnil se je postrežnici. Dekle mu je nasmehček vrnilo. V njenem nasmehu so bile skrite plašna uslužnost, prikrita koketnost... in še nekaj drugega. Anthonyju ta nasmeh ni ušel; zasidral se mu je v spomin. Ko je Annie hotela zapreti vrata, jo je zadržal: »Ali imate še dosti drugih gostov?«

Dekle se zdaj ni več smehljalo. »O, ne, sir! Drugače smo imeli ob tem času vso hišo polno... Zaradi lola... toda zdaj...« Kri ji je zalila obraz. »Ne, sir. Samo še neki gospod stanuje pri nas. Snoči je prišel. Zelo miren gospod, sir.«

»Hvala, gospodična.«

Annie je bila očitno vesela, da lahko gre. Hlastno je zaprla vrata za sabo.

»Zelo prikupno dekle,« je pripomnila Lucija.

»Res,« Anthony je še zmerom gledal v zaprta vrata, kakor bi bil še videl pred sabo ljubko bitje s prikupno čepico. Potem je skomignil z rameni in se obrnil. »Veselim se zajtrka. Daj, otrok, pripraviva se!«

Ura v jedilnici je kazala četr-t pred deseto. Na drugem koncu dolge, nizke sobe je sedel neki mož, skoraj skrit za velikim časnikom. Poleg mize je ležal bernardinec in se zaspano grel ob prasketajočem kaminskem ognju. Ob Lucijinem in Anthonyjevem prihodu je dvignil glavo in pogledal, potem je pa spet pobesil glavo in iz-nova zadremal.

»Lepa žival,« Lucija se je sklonila in pogladila psa po močelni glavi.

»Pes dobro ve, kaj se spodobi, in razen tega spi,« je šepnil Anthony. »On nama ne prisluškuje. Mirnemu gospodu tamle v kotu pa ne bi bilo treba tako dolgo sedeti pri zajtrku. Želim govoriti. Moram govoriti. Zdaj sem že tako daleč, ko ne morem več trezno misliti, če ne smem misliti na glas.«

»No, večno menda ne bo sedel tam,« Lucija je pritisnila na zvonec ob kaminu, in takoj je prišel natakar, ki je bil vzlic svoji starosti okreten in pozoren.

Zajtrk je bil dober in sta ga s tekom použila. Njunemu pogovoru bi lahko brez škode prisluškovalo tudi tisoč mirnih gospodov. Včasih sta pogledala proti kotu, toda edino, kar sta tam videla, je bil dnevnik »Morning Post«. Možak je mirno sedel tam; edino, kar se je slišalo iz kota, je bil šum papirja pri obračanju listov in ta šum se je, kakor se je Anthonyju zdelo, ponavljal v kaj dolgih presledkih. Naposled sta obupala nad mirnim gospodom kakor zdravnik nad umirajočim bolnikom. Molče sta končala svoj zajtrk. Za Anthonyjevim nagubanim čelom so se misli podile v brezkončen plesu. Lucija je na lepem postala otožna; mislila je na ženo, pri kateri sta zdaj v gosteh.

Zdajci se je zasiljal iz kota glasnejši šelest. Gospod je očitno zložil svoj dnevnik. Slišala sta, kako je vstal, vendar se nista zmenila zanj, in sta samo čakala, da bo vendar že odšel. Toda namesto tega so se njegovi koraki približali Lucijini in Anthonyjevi mizi. Mirni gospod je zakašljajal kakor v opravičilo in v poudarek hkrati.

Anthony je zagodel kakor medved, ki se brani bližine drugih, da bi bila morala vsakogar miniti želja po pogovoru z njim.

Potem je pa le dvignil glavo. Njegovo čelo se je zjasnilo. Tiho je vzkliknil:

»Sveta nebesa! Pike!«

2

Vsi trije so zdaj sedeli v kadi-nici pri kaminu.

»Zdaj mi pa ostanite, o gospod,« je začel Anthony, »zakaj ste tako dolgo čepeli za časnikom.«

Lepo obriti, oglati obraz višjega nadzornika Pike je za trenutek iz-gubil svojo zdravo rjavo barvo in postal rdeč kot puran. »Mislim sem, da se vam bo zdelo nesramno, ko

se vam tako vsiljujem, sir. Moral sem zbrati ves svoj pogum.«

»Nesramno — Pike?« Nikar me vendar ne žalite.«

»Gospod Pike,« mu je segla Lucija v besedo, »nekaj vam bom rekla. Nič dolgovnega. Eno samo besedo: Hvala.«

Anthony je prikimal.

»Pridružujem se svoji predgovor-nici. In vendar sem hud na vas. Da pustite dopust, ki ga že dve leti niste izrabili, in da mi pridete po-magat pri najbolj brezupnem in najbolj norem početju, kar sem se jih lotil v svojem življenju — ne, to je pa le...«

Toda Pike mu ni dal dogovoriti. »Prav ničesar nisem pustil, sir. Zmerom sem vesel, če smem delati z vami. Saj sem vendar na dopu-stu. Ali se mi mar na nosu bere, da sem policist?« Z zadovoljstvom je pogledal po svoji udobni športni obleki in po rjavih čevljih.

Anthony se je zasmejal. »Ne, res ne.« Potem se je njegov glas zdajci zresnil. »Torej prav, Pike. Tudi vi boste pomagali. Pa začnimo! V prvi vrsti se moramo zavedati nečesa: da je čas kratko odmerjen.« Izne-nada je planil kvišku. »Lotimo se dela in ne nehajmo, dokler...! Kaj veste o aferi?«

»Samo to, kar je v aktih.«

Anthony je prikimal. »Dosti več-tudi jaz nisem mogel izvedeti. In kakšno sodbo ste si ustvarili o Bronsonu?«

»Da je kriv!« je odgovoril Pike. Spet je Anthony prikimal. »To sem pričakoval. Gladka, jasna in nedvoumna zadeva. Zadeva brez vr-zeli. Malokdaj srečamo umor, kjer se vsi dokazi tako ujemajo, kjer je vse tako v redu. Razen takrat, kadar kdo v prepiru koga umori ali ubije.«

»Nekaj takšnega bo tudi tu,« mu je segel Pike v besedo. »Bila sta sama v gozdu. Znano je, da nista

NEZADOSTNO DELOVANJE HORMONOV

podprete s pravi-lno Solea-nego. Aktivne sestavine Solea-kreme pomladijo in osvežijo kožo.

»Tako mora biti!« Lucija si je v napetem premišljevanju zakrila oči z roko.

»Vaši sklepi so nekoliko tvegani, sir, toda pri moji veri, držel!«

»Hvala za priznanje!« Anthony se je nasmehnil. »Ali sem imel prav, ko sem rekel, da so moji sklepi nenavadni in zmešani, pa vendar edino mogoči? In zdaj bi rad slišal še vaše mnenje o tem, gospoda, kako bi se dal položaj praktično izrabiti! Kar začnite, madame!«

Lucija je za trenutek premišlja-la. »Bronson je morda vedel nekaj obtežilnega o nekom, ni pa vedel, da je ta nekdo X. X se je pa ven-dar bal, da bi utegnil Bronson to pre-j ali slej izvedeti.«

»Skoraj v črno si zadela!« je pri-kimal Anthony. »Zdaj ste pa vi na vrsti, Pike.«

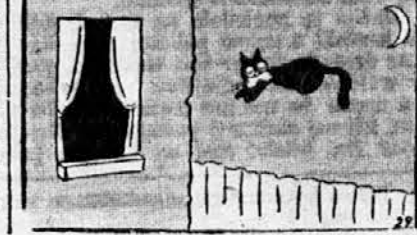
Pike je takoj odgovoril. »Bronson je morda poznal kakšno pe-ga v Xovi preteklosti, ker se mu pa ni niti sanjalo, da more imeti X kaj skupnega z Blackatterjem, mu ni prišlo na misel, da bi pravil Blackatterjevo smrt s tem v zvezo.«

»Tudi vi ste imeniten strelec, ljubi Pike! Zdaj bomo pa dali va-jini domnevi skupaj z neko malen-kostjo, ki sta jo oba pozabila, za nekaj časa na led, medtem va-ma bom pa postregel z našimi do-seadanji dognanji v obliki majh-ne zgodbe. Torej: Blackatter je odkril pe-ga v Xovi preteklosti. Tu-di Bronson. Blackatter se spominja vsake malenkosti. Bronson — ki je drugačen človek — je to že davno pozabil, ali se pa morda spominja samo še kakšne majhne okolišči-ne, pa ne zna tega spraviti v zvezo z vsem drugim. To je preteklost.

VSAK TEDEN DRUGA

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetločrna srajca, ovrtnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOŠ. REICH LJUBLJANA

drug drugega marala, in Blackat-ter je bil po vsem, kar se o njem sliši, menda precej neprijeten de-dec.

»Seveda, toda začeti moramo na drugem koncu. Zavzeti moramo stališče, da Bronson — če je bil sploh zmožen ubiti človeka — tega ne bi bil nikoli storil zahrbtno, od-zadaj. To prepričanje nas mora čisto prevzeti. Če ne bi mogli tega trdno verjeti, ne bi imeli nikoli tiste notranje moči, ki dela čudeže. Ali razumete, Pike?«

Pike je prikimal, toda nekam obotavljaje se. Preden je izprego-voril, je precej dolgo molčal. »Se-veda, to razumem... toda — tako rekoč — bolj teoretsko. Ne vem, ali se bom mogel tako živjeti v to prepričanje...« Zamišljeno je sko-mignil z rameni.

»Če bi gospod Pike morda go-voril z Mrs. Bronsonovo?« je zdaj tiho predlagala Lucija.

»Imenitna misel!« je navdušeno vzkliknil Anthony. »To morate sto-riti, Pike! Če v srcu ne verjamete, da se borite za dobro stvar, je vaša pomoč petdeset odstotkov manj vredna. In verjemite mi, da bom potreboval sto odstotkov vaše po-moči.«

Pike se je nasmehnil. »Potrudil se bom, sir.«

Anthony je za trenutek zastrmel v plamene. »Da, z Mrs. Bronsonovo morate govoriti, Pike! Prej se bo-mo pa še malo ukvarjali s to za-devo. Čeprav še niste prepričani, Pike, bomo vendar za enkrat go-vorili tako, kakor bi bili. Torej: ker Bronson Blackatterja sploh ni ubil, tega tudi v prepiru ni mogel storiti, in zato Blackatter ni padel med prepir, kakor so mislili sodniki, ampak je postal žrtev neverjetno zvitega naklepa, ki naj bi spravi-l s sveta dva človeka, Blackatterja in Bronsona.«

Pike se je zamišljeno podrgnil po bradi. Šele čez nekaj časa je rekel: »To mi ne gre v račun, sir. Ne morem se prav živjeti v novega morilca, ki ste ga tako iznenada

Plačajte naročnino!

Nadaljevanje z 10. strani

Rotary International

neko zakulisno nadzorstvo, ki bi se sicer zdelo nekoliko skrivnostno, če ne bi imeli zanj pravilnejšega izraza: zaupno delo. Poročila klubov, odloki, navodila in nasveti, ki jih iz centrale pošiljajo posameznim klubom, nimajo menda niti ene vrstice, ki je ne bi smeli objaviti, čeprav jih ne objavijo. Tudi če vse gibanje ne bi imelo moralnih ciljev, bi bilo dovolj, da bi upoštevali tisto izbiro nad vse praktičnih ljudi, in bi dokazali, da njihovo delo ni ne romantično ne razdiralno.

Z idejne strani je Rotaryjski klub predvsem za uslužnost in prijateljstvo: za uslužnost v tistem višjem pomenu, ki postaja tudi že pri nas popularen: »izvršuj svojo dolžnost tako, da dobro služiš tudi svojim bližnjim.« Zato za Rotaryjce ni vprašanje kateremu poklicu ali obrti človek pripada. Izbirajo ljudi, ki že v svojem poklicu kažejo višja in plemenitejša načela, kakor je pohlep za zaslužkom in kariero. Klubi vcepljajo svojim članom spoštovanje do poklica.

Od časa do časa mora vsak član predavati o svojem poklicu in ostalim članom pokazati posebnosti, zanimivosti, vrline in tveganja tistega poklica. Prijateljstvo se kaže ne samo v pristranem razmerju v klubih, temveč tudi v izredni ljubeznivosti nasproti vsakemu tujemu Rotaryjcu, ki pride v klub kot gost. Ideja prijateljstva se razvija tedaj kajpak tudi v neki višji obliki, ki se kaže v spoštovanju vsake vere in narodnosti in v želji po prijateljstvu in miru med narodi in državami.

Praktično ima življenje v klubih nekaj važnih posebnosti: po njih se ti klubi razlikujejo od vsakega našega povprečnega društva. V prvi vrsti strogo spoštujejo prvotno načelo, da sestanki ne smejo motiti zasebnega življenja poslovnih ljudi. Sestanki se torej vrše enkrat na teden in zmerom enega in istega dne. Vrše se v obliki skupne večerje z nekaj družabnimi obredi in ne smejo trajati dalje kot dve uri. V tem času morajo predsednik in člani podati vsa svoja poročila. Potlej pride na vrsto obvezno predavanje enega izmed članov in kratak pomenek o predavanju. Če se sestanka udeležijo kakšen tuj gost, mu prirede sprejem, se predstavijo drug drugemu in poslušajo njegov govor. Iz tega vidimo, da v klubu ni časa za dolge in prazne pogovore kakor tudi ne za vse mogoče pomenke ali za razna posvetovanja članov. Ves sestanek nosi pečat prijateljskega sestanka ljudi, ki nimajo odveč časa. Znam je prepovedana udeležba teh sestankov. Da bi si pa lahko ustvarili sliko o družbi, ki vanjo redno zahajajo njihovi možje, priredi Rotary enkrat na leto družinski večer; tja

pridejo tudi dame in imajo na njem prav za prav glavno besedo. Po večerji včasih tudi malo zaplešejo. Rotaryjski klubi so bolj po svoji zunanosti mednarodnega pomena. Vzdržujejo pismene in osebne zveze. Rotaryjci se radi vabijo in obiskujejo in vsi vedo, da bodo v vsakem klubu na vsem svetu našli enaka osnovna načela in v glavnem isti red. Ožje klubsko življenje je pa medtem čisto individualno in v vsaki državi svoje. Barvo mu dajo predvsem osebnosti, ki se v klubu sestajajo, s svojimi osebnimi željami in nagnjenji. Požrtvovalnost članov je zelo velika in nekateri klubi razpolagajo z dokaj visokimi vsotami od dobrovoljnih članskih prispevkov. Uporabljajo jih na predlog odbora in po odločitvi članov samo za koristne namene v tisti državi. Ponekod so ta društva pretežno dobrodelna, ponekod pa kulturna.

Glavna posebnost skupnih vezi klubov je iskreno in preprosto prijateljstvo med ljudmi enakih življenjskih načel. Res je, da si med seboj pomagajo, toda približno tako kakor si pomagajo dobri prijatelji. Težko bi jim očitali, da neopravičeno pomagajo za kulislami članom samo zato, ker so Rotaryjci. To se ne dogaja že zato ne, ker vsakdo izmed njih v življenju že nekaj pomeni in zato, ker je moral, preden je postal rotaryjski član, v imenu svojega poklica nekaj doseči. Najbolj tipičen izraz rotaryjskega prijateljstva je gostoljubnost. Če odide Rotaryjec v tuje mesto ali v drug tuj kraj, je njegova dolžnost, da obišče tamkajšnji klub. Tako nekateri Američani med svojimi počitnicami prepotujejo vso Evropo od kluba do kluba in povsod jih pristrano sprejmejo. Prav tako pa tudi sami evropskim gostom razkažejo vso Ameriko in jim vse dni njihovega bivanja v Ameriki kar najbolj izkazujejo pozornost in gostoljubnost. Ta navada je posebno koristna majhnim državam. Napadi na Rotaryjce, ki se pojavljajo od časa do časa, kakor tudi zahteve, naj se ta »sektae« razpusti, so nerazumljivi. Po tej logiki bi lahko tudi zahtevali razpust avtoklubov, ki imajo prav tako mednarodno ime, mednarodne zveze in obveznosti. Po listu »New York Times«.

Radio Ljubljana

od 20. do 26. julija 1939.

ČETRTEK 20. JULIJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Vesel opoldanski koncert Radijskega orkestra 14.00: Napovedi 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Deset minut zabave 19.40: Nac. ura 20.00: Plošče 20.10: Slovensčina za Slovence 20.30: Fantije na vasi 21.15: Reproduc. koncert simfonične

glasbe 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Radijski orkester. Konec ob 23. uri.

PETEK 21. JULIJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra 14.00: Napovedi 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Kotiček SPD 19.40: Nac. ura 20.00: Plošče 20.10: Zenska ura 20.30: Komorni trio 21.15: Pester koncert Radijskega orkestra 22.00: Napovedi, poročila 22.20: Angleške plošče 22.50: Esperantsko predavanje o kongresu Kristusa kralja. Konec ob 23. uri.

SOBOTA 22. JULIJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Plošče 14.00: Napovedi 17.00: Otroška ura 17.50: Pregled sporeda 18.00: Za delopust igra Radijski orkester 18.40: Pogovori s poslušalci 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Beseda h kongresu Kristusa kralja 19.40: Nac. ura 20.00: O zunanji politiki 20.30: »Pisana šara...« 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Radijski orkester. Konec ob 23. uri.

NEDELJA 23. JULIJA

8.00: Klavirski koncert 9.00: Napovedi, poročila 9.15: Prenos cerkvene glasbe 9.45: Verski govor 10.00: Prenos promenade koncerta 11.30: Koncert opernih napevov 13.00: Akademski pevski kvintet 14.00: Plošče. Oddaja prekinjena od 14.30 do 17.00 ure. 17.00: Kmet. ura 17.30: Domač koncert 19.00: Napovedi, poročila 19.40: Nac. ura 20.00: Plošče 20.30:

Kožo Vam varujem jaz!

Pekoči sončni žarki pač lahko sijejo na Vašo kožo, toda ne smejo ji škodovati. Zato uporabljajte mene! Vaša koža bo namreč tedaj čudovito lepo rjava in že s devali pravega športnika in zdravega človeka, kar si vedno tako želite.

glasbe 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Radijski orkester. Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 24. JULIJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Opoldanski koncert Radijski orkester 14.00: Napovedi 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Zanimivosti 19.40: Nac. ura 20.00: Les petits riens bale 20.10: Nekaj besedi o nervozni in nevrasteniji 20.30: Tercet sester Fink 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Kmetički trio. Konec ob 23. uri.

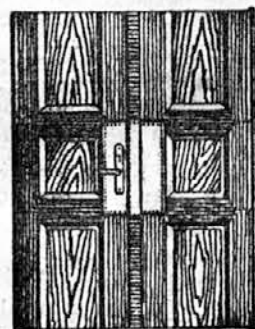
TOREK 25. JULIJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Radijski orkester 14.00: Napovedi 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Deset minut zabave 19.40: Nac. ura 20.00: Plošče 20.10: Karitativno in socialno delo med narodom 20.30: Plošče 21.00: Prenos iz Milana: Umberto Giordano: Siberia, opera; vmes napovedi in poročila. Konec ob 23. uri.

SREDA 26. JULIJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Sramel »Škrjanček« 14.00: Napovedi 18.30: Mladinska ura 18.45: Rusalka, fantazija po operi

19.00: Napovedi, poročila 19.30: Rezervirano 19.40: Nac. ura 20.00: Filharmonični orkester, Berlin 20.10: Pred četrt stoletja se je začela svetovna vojna 20.30: Klavirski koncert 21.15: Radijski orkester 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Radijski orkester. Konec ob 23. uri.

Celuloidne ščite za vrata

dobavlja po vsaki meri in barvi trdka

FRANJO ZRNEC, steklarstvo
LJUBLJANA, Kopitarjeva 1

Pozor! 1. avgusta se selimo

IZ NAŠIH POSLOVNIH PROSTOROV:
Gregorčičeva 27/III. (Trg. dom)

V NOVE POSLOVNE PROSTORE:
Miklošičeva cesta 14/III.

Vljudno opozarjamo vse naše cenjene bralce in poslovne prijatelje, da nas bodo od 1. avgusta dalje dobili v novih poslovnih prostorih na Miklošičevi cesti 14/III. in nič več v Gregorčičevi ul. 27/III. Prepričani smo, da bomo tako ustregli marsikateremu našemu bralcu in prijatelju, ker so naši novi prostori v središču mesta in še bolj dostopni vsakomur.

Uredništvo in uprava
„Družinskega tednika“

Novela „Družinskega tednika“

Pol ure...

Napisal W. Kurovsky

Marija je še enkrat natančno pogledala na pogrnjeno mizo. Sadna solata, sardine, novi prtiči... ne, ničesar ni pozabila! Vse je v najlepšem redu! Kako ljubko se odražajo sinje evetlice od snežnobelega prta! Peter bo tako vesel. Kolikokrat je že dejal: »Kjer zagledam spominčice, se takoj spomnim tvojih oči.« Smehljaj je zaigral na Marijinih ustnicah. Nehote se je obrnila k zrcalu. Prej, kot deklica ni bila lepa. Šele ljubzen, vsemogočna umetnica, ki je podarila lepoto. V lica ji je vdihnila zdravo barvo in živahnost, v lase blesk, v sinje oči ji je pa vtila skrivnostno globino.

Marija je pogledala na uro. Danes je končala z delom pol ure prej kakor drugače. Odkar ima služkinjo, gre v majhnem gospodinjstvu vse kakor na maslu. Še pol ure mora čakati Petra. Ali naj služkinji pomaga pri likanju? Ne, ležalni stol na balkonu jo

veliko bolj mika. Marija pohiti na balkon in sproži svoje vitko telo po mehkih blazinah.

Tako prijetno je ležati na toplih sončnih žarkih. S priprtimi očmi gleda mlada žena vesel polet lastovk. Kakor na nebu, tudi na njeni sreči ni oblaka. Daleč nekeje so hudi časi, ko je Peter tekal po mestu za delom, ko je poštar kar venomer prinašal same grozeče račune in ko je prejkoli marsikatero noč. Zdaj, hvala Bogu, ima pred seboj le bodočnost, zdaj se, da se je, »gospa akhr« naposled le splazila od njihovih vrat.

»Ah, če bi Peter že prišel...«, si misli Marija, »ko bi bil že tukaj... Spominčice ga čakajo, sinje spominčice...«

Na lepem se prestraši. Čisto natančno je slišala krik, grd krik... rezko nesoglasje v njenih lepih mislih. Kaj je bilo to? Čakanja ne more več prenašati. Marija se odloči, da bo šla svojemu možu nasproti.

Ali je bilo prej tudi toliko stopnje? Ali so bile zmerom tako ozke in strme? Kaj je Mariji? Njene noge so naenkrat postale težke ko svinec, ro-

ke so tako slabotne, da komaj drži v njih majhno torbico.

Ob izhodu sreča mladega moškega. Brezposelni gledališki igralec iz sosednje hiše je. Pozna ga. Njen mož mu je že večkrat z majhnimi denarimi zneski pomagal iz zadrege.

»Dobro dan, gospa Marija, prav, da sem vas srečal. Na poti k vam sem. Svojega moža pričakujete kaj ne? Danes ga ne bo domov. Morebiti tudi jutri ne.« Mariji se prično tresti kolena.

»Kaj... kako? Ne razumem vas. Kaj hočete reči s tem?«

»Gospa Marija, vaš prijatelj sem. Nisem mogel več gledati, kako vas vaš mož vara. Vaš mož ima ljubimko in se hoče od vas ločiti.«

»To ni res!« zakriči Marija ogorčeno. »Ne verjamem vam niti besedice, nesramni obrekljivec.«

»Oproščam vam žaljivko, milostljiva gospa in vam bom tudi dokazal, da so moje besede resnične. Pojdite z menoj!«

»Dobro, res radovedna sem,« odvrne Marija zasmehljivo in gre za njim.

Gostilna „LOVŠIN“, Gradišče 13 (pri dram. gledališču)

Lastnik Cerne Oskar

obvešča cenjene goste, da je poverila z dne 7. julija t. l. vodstvo novemu poslovođji. — Točili bomo kot do sedaj pristna priznana vina, sveže pivo, poleg izborne domače kuhinje pa uvajamo novost pod geslom:

»Dnevno vsaj ena kuhinjska specialiteta!«

Izrazito paznjo bomo polagali na prvovrstno postrežbo v naših udobnih prostorih in na prijetnem senčnatem vrtu.

Sprejemajo se abonenti! Cene zelo nizke! Prepričajte se!

Dobro obrit-
dobre volje!

ROTBART

mož v spremstvu dveh moških in s temnim pogledom pokaže nanjo.

»Prosim, gospoda, tukaj je moja žena in njen ljubimec. V hotelsko knjigo sta se vpisala kot zakonski par, vino na mizi... mislim, da je položaj dovolj jase.«

»Peter, česa me dolžiš?« Marija objame roko svojega moža. »Jaz sem vendar tukaj samo...«

»Pusti me,« zareži mož. »Naposled sem svoboden!«

Opotekajoč se zapusti žena sobo. Na vratih se še enkrat obrne in vidi, kako stiska njen mož gledališkemu igralcu v roke nekaj bankovcev...

»Marija, kaj pa ti je? Čemu te solze?«

Marija odpre oči in se še v polsnu zagleda v obraz svojega moža, ki se zaskrbljen sklanja nad njo.

»Ah, Peter,« šepeta, kako hudo sanje sem imela!«

»Ubogi otroj moj! Zdal boš pa dala svojemu možu lep poljubček in obed!«